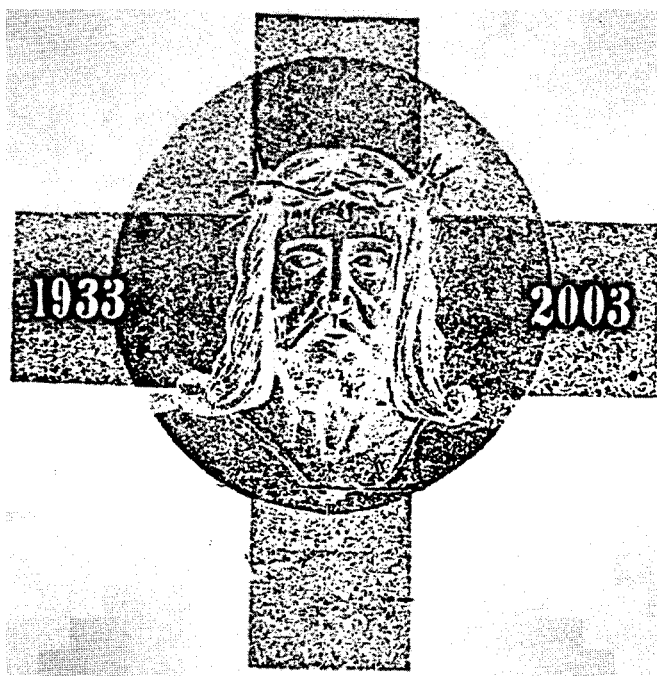


REGÉLŐ MÚLT 3



BUDAÖRSI PASSIÓ

BUDAÖRS NÉMET KISEBBSÉGI ÖNKORMÁNYZATA

REGÉLŐ MÚLT 3

Eddig megjelent kötetek:

Regélő múlt 1

Népszokások és hagyományőrzés Budaörsön (2001.)

Regélő múlt 2

Schmidt Mátyás: Építem a hidat (2002.)

BUDAÖRSI PASSIÓ

Budaörs Német Kisebbségi Önkormányzata és
a Riedl Ferenc Helytörténeti Gyűjtemény
Budaörs, 2003

Az eredeti szövegkönyv a Budaörsi Passió első előadásának 70. évfordulója alkalmából kerül kiadásra

Felelős kiadó: Budaörs Német Kisebbségi Önkormányzata és
a Riedl Ferenc Helytörténeti Gyűjtemény

Előszó: Dr. Kovács József László

©Budaörs Német Kisebbségi Önkormányzata és
a Riedl Ferenc Helytörténeti Gyűjtemény
Budaörs, 2003

ISBN 963 210 503 6

Nyomdai munka: Hillebrand Nyomda Kft., 2003. Sopron

Budaörsi Passió

Szabadtéri színjáték

*Nihil
obstat.*

Budaörs, die 31. Martii 1934

*Dr. Nicolaus Aubermann
censor*

Nr. 986. Imprimatur

Strigonii die 5. Aprilis 1934

*Dr. Julius Machovich
vic. gen.*

*Szabadtéri színjátékra írta: Bató Géza tanító
Átdolgozta: Dr. Aubermann Miklós plébános
Előadva: Budaörsön, 1933. évi június havában.*



Jesus az Olajfák-hegyén.

Jeruzsálem Dudašes határában.



Bevonulás Jeruzsálembe.



**Passiójáték
Budaörsön**



Jesus megcsógyál egy szegény betegét.

**NEMZETI
MAGAZIN**
1933 · JUNIUS · 18

Volt egyszer egy Passió.

(előszó)

Hetven esztendővel ezelőtt, 1933-ban mutatták be először Budaörsön Krisztus szenvedéstörténetét, a Budaörsi Passiót. Most, hetven esztendő után (2003-ban) ugyanazt a Budaörsi Passiót látja majd a kőhegyi előadásokra látogató közönség! Nagy öröm az mindnyájunknak, hogy az eredeti mű német és magyar szövege is előkerült, megvan az eredeti Budaörsi Passió! A szorgos, türelmes és eredményes kutatás Joósz József érdeme, aki végül is Bató Andrásnál, Bató Géza fiánál megtalálta először a Passió 1934-es német szövegkönyvét. Ez a szövegváltozat még gazdagabb, bővebb is az 1933-as első előadás szövegénél. A Mi Urunk szenvedéstörténetét- Bató Géza munkáját- ugyanis a teológiailag kiválóan felkészült dr. Aubermann Miklós plébános kibővítette, újabb bibliai szövegrészekkel gazdagította. Aubermann az 1930-as években több hittankönyv, egyházi szakmunka szerzője volt, a közös munka a Passiót így még gazdagabbá, hitelesebbé formálta. Ezt a végső változatot Mayer Ernő káplán fordította németre.

Ettől kezdve – 1934 augusztus 26-tól – már két nyelven adta elő a Szenvedéstörténetet Budaörs kétszáz főnyi laikus színjátszó közössége. A németül előkerült szövegkönyv azonban mindenkit rendkívüli feladat elé állított. Amikor a német szövegváltozat előkerült, az a különös helyzet állt elő, hogy Bató Géza tanító és Aubermann Miklós plébános közös munkáját vissza kellett fordítani magyarra! Ezt a rendkívül érdekes feladatot boldogan vállaltam. Tudtam: nem egyszerű fordítói munkára kell vállalkoznom.

Az Újszövetségi Szentírásnak ugyanis 1953 óta Békés Gellért bencés szerzetes és Dalos Patrik oratoriánus atya kezéből új fordítása van, ezt használja ma a Katolikus Egyház. Tehát: minden bibliai idézetet ebből a kiadásból kellett a műfordításba visszaillesztenem. A feladat szinte megoldhatatlan lett volna, ha nem kaptam volna munkámhoz a Szent Jeromos Bibliatársulattól kölcsön egy Újszövetségi szövegmutató szótárt. Egy-egy kifejezés: pl. „Engedjétek hozzám a Kisdedeket” Jézus- szöveg visszakeresése csak e szótár segítségével volt lehetséges. Így lehetett esetenként megkeresni, hogy a Passió szerzői Máté, Márk, Lukács vagy János apostolok újszövetségi evangéliumát használták-e. Sokszor több evangélium írója is használja ugyanazt a szóképet! Ezeknek a helyeknek hiteles ellenőrzésében a magyarul és németül egyaránt kitűnően tudó dr.

Ritter Márton atya, Gerlachsheim plébánosa támogatott. Bató és Aubermann összekötő szövegének fordítását Sarkady Sándor költő-műfordító ellenőrizte.

A felfedezések sorozata tovább folytatódott: Bató András ugyanis megtalálta az 1933-as magyar szövegkönyvet is. Ez a szövegkönyv azonban hiányos példány, egyes jeleneteket az 1934. évi német szöveg magyarra fordított szövegéből kellett pótolnom.

Most mindkét rendező, Dér András, és Frigyesi András (a német előadás rendezője), az 1933-as magyar szövegkönyv, annak 1934-es német átdolgozása és az abból készült magyar fordítás alapján rendezhet. az eredeti, pontos szövegkönyvekből.(Mostani szövegkiadásunk az 1933-as magyar és az egy évvel későbbi német szöveget közli.)

A feladat most is az, ami hetven évvel ezelőtt Bató Géza és Aubermann Miklós plébános célja volt: lehetőleg minél több szövegrészt laikus színjátész jelenítsen meg, a fő szerepeket kapják színművészek! (A rendezőknek az eredetiben mintegy három órás előadást így is mintegy másfél órányira kell összevonniuk!)

Az pedig külön előny, ha a laikus szereplő, és a művet előadó színművész mindkét nyelvet beszéli, hiszen 2003. június 9-től június 15-ig a passiót váltakozva németül és magyarul adják elő. Így a rendezők mindenkire számítanak: a budaörsi Lyra énekeseire, öntevékeny, kétnyelvű színjátészokra Budaörsről és a környék falvainak németül beszélő lakóira is.

A budaörsieket egy évtizeden át 1933-tól Magyar Oberammergau névvel emlegették. Ez kétségtelenül igaz is, mert a budaörsi előadások színjátészoí kezdettől fogva a falu németül és magyarul egyaránt beszélő lakosai voltak. Bató Géza főtanító passiójátékában 1933-tól a falu laikus

színjátész lakosai vettek részt. Egyetlen Isten-áldotta tehetségű színész játszotta a főszerepet, a Krisztust megszemélyesítő, akkor 21 éves fiatalember. Ő Bató László volt, az Országos Színművészeti Akadémia akkor pályakezdő növendéke.

Bató László 1933-ban még csak első éves növendék, tehát a színművészeti pályája elején állt. Budapestre, a főiskolára Budaörsről is a Helyi Érdekű Vasúttal járt be. Előfordult, hogy a bejáró diák elkésett a főiskolai próbákról. Ilyenkor Kis Ferenc, a színi akadémia akkori igazgatója maga elé hívatta az apróbb mulasztásokat, késéseket elkövető diákokat. Galamb György pályatárs emlékezik vissza egy ilyen meghallgatásra.

„Bató, Maga már megint itt van. Mit csinált?” „Hát Igazgató Úr, késtem. (...) tetszik tudni, hogy Budaörsről járok be HÉV-vel.” „Hát most mit csináljak Magával, megbüntessem? Hát Maga a budaörsi Krisztus, ha én most Magát megbüntettem, az Úristen nekem nem bocsátja meg. Menjen, aztán máskor ne késsen.”

1933-ban ezt írja a Budapest Hírlap a Budaörsi Passióról:

„A közönség meghatott suttogással nézi a műsort. Ki alakítja Jézust? Bató László., A tanító husz éves fia? Nem akarjuk hinni, mert hangja szelíd, férfias, bariton, mozdulata, játéka, meghatóan nemes. Szinte: bölcs. Nincs benne semmi komédiasság. És ki játssza Kaifást? Egyszerű iparosember. Herczog Pál. Mennyi méltóság járásában. Mennyi lobogó szenvedély, gyűlölet. A rendezés! Roppant nagy munka! Kétszáz szereplőt kell mozgatni. Kitűnő munka! Bató Gézának, a tanítónak érdeme, aki a Passiót írta. Szép volt, megható volt. A szereplők játéka, művészi teljesítménye? Nem. Ennél sokkal több. Egyszerű emberek lelkének nagyszerű ajándéka!”

A kifejezést ugyan még nem használták: de a Budaörsi Passió már ekkor is Európa – Passió volt!

Az angol **Spheere** 1934. szeptember 8-án ezt írja az akkor már kétnyelvű előadásokról:

„Körülbelül egy évvel ezelőtt a budaörsi tekintélyesebb falusi lakói összegyűltek és elhatározták, hogy Passiót rendeznek. Legtöbbjük tej - és gyümölcstermelő gazdák, kevés iskolázottsággal, de nagy lelkesedéssel rögtön munkához láttak, s mindegyik annyit áldozott, amennyire csak telt, megvették az anyagot és felépítették színpadjukat a hegyoldalon. Míg ez megtörtént, mások előkészítették a szöveget, és a rendezési tervet. Néhány hónap múlva megvolt az első előadás, és most egész Magyarországról, mint a hópihék gyűlnek össze az emberek, hogy megnézhessék ezeknek a tehetséges parasztnak az előadását. Názáreti Jézus: Ezt a szerepet tehetségesen játssza egy fiatal paraszt.”

Maga a híradás mesészerű, és egyszerűsítő. A lényeg azonban igaz: Ahogy Oberammergauban: itt Budaörsön is egy egész falu játszotta Krisztus szenvedéstörténetét.

Az a néhány percnyi filmtöredék, melyet Norbert Riedl a Nemzeti Filmarchívumban megtalált, hitelesen igazolja, hogy Bató László színinövendék meleg bariton hangon kérte: „Engedjétek hozzám a kisdedeket” Lukács evangéliuma szerint (19. 38.). A keresztáldozat előtt az Apostolok így szóltak az Olajfák hegyén: „Békesség a mennyben, dicsőség a magasságban” Az Úr pedig lenézett Jeruzsálemre, és sírva fakadt. „Aztán így szólt: „Bár csak fölismernéd te is legalább ezen a napon, ami békességedre szolgál! De sajnos, el van rejtve szemed elől!”

Bárcsak ma is meghallgatnánk mindnyájan a Budaörsi Passió mindig korszerű üzenetét! A krisztusi tanítások eredeti alakjukban újra hallhatók lesznek 1933 után hetven évvel a Budaörsi Kőhegyről. Bató Géze és Aubermann Miklós passiója újra korszerűvé vált, az egész világhoz szóló üzenet hallható majd Dér András és Frigyesi András kétnyelvű rendezésében.

Dr. Kovács József László

I. rész

I. Jelenet

(Jeruzsálem ébredése egy reggelen. Asszonyok kőkorsókkal vízért mennek Siloe forrásához, sánta, beteg, hajlott emberek mennek Betsaida vizéhez, hordágyon visznek egy idősebb embert ugyanoda, vakot vezetnek az utca sarkára, árusok mennek a templom csarnokához, római katonák őrzárata visszatérőben. Zsidópapok, farizeusok a templomba mennek.)

(Jézus tanítványaival feltűnik a hegyen, mikor Jeruzsálemet megpillantva így szól:)

JÉZUS: Íme elmegyünk Jeruzsálembe és beteljesedik mindaz, amit a próféták az emberfiáról megírtak. Mert elárulják őt a papi fejedelmek, és írástudóknak és pogányoknak kezeibe adják őt, kik megcsúfolják, megostorozzák, megköpdösik és megfeszítik, de harmadnapra föltámad.

PÉTER: Távol legyen ez tőled, Uram! Ez nem történik meg veled.

JÉZUS: Te nem érted azt, ami Istené, hanem ami az embereké. Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét és kövessen. Mert aki elveszti értem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, életének pedig kárát vallja?

EGYES TANÍTVÁNYOK (JAKAB, MÁTÉ): Kit tartasz nagyobbnak mennyek országában?

JÉZUS: Ha valaki első akar lenni, legyen valamennyi közt az utolsó, és valamennyinek a szolgája. *(Egy arra menő gyermeket hív, tanítványai közé állítja és így szól:)* Bizony, bizony, mondom nektek, ha meg nem tértek és nem lesztek olyanok, mint a kisdedek, nem mentek be a mennyeknek országába. Aki tehát megtalálta magát mint a kisded, az nagyobb a mennyek országában. *(Ekkor jön Salome, János és Jakab apostolok anyja Jézushoz, meghajol előtte.)*

SALOME: Mondd, hogy fiaim közül az egyik jobbod, a másik balkezed felől üljön majd a te országodban.

JÉZUS: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e a poharat, melyet én inni fogok.

JÁNOS ÉS JAKAB: Megihatjuk.

JÉZUS: Az én poharamat inni fogjátok ugyan, de jobb vagy balkezem felől felől való ülést nektek megadni, ez nem engem illet, azoké az, kiknek Atyám azt készítette.

(A többi apostol zúgolódása a két testvér követelése miatt. Kivált Júdás hangja:)

JÚDÁS: Hát akkor mi miért szolgálunk?

JÉZUS: Tudjátok, hogy a fejedelmek uralkodnak a népeken. Nem úgy lesz ti köztetek, hanem aki köztetek nagyobb akar lenni, az legyen a ti cselédetek, aki első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Az ember fia is nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, sőt életét adja sokakért váltságul. *(Közben lát Jézus különféle terheket vivő embereket és asszonyokat a hegyről vezető úton. Ezekhez fordul:)* - Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok, és én megnyugtatlak titeket. Vegyétek rátok az én igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugodalmat találtok. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.

(Lemennek a hegyről és majd a templomhoz érnek.)

II. Jelenet

(A beteget vivő emberek megállnak, mire a beteg könyörögve szól:)

JOACHIM: Barátaim, kérlek, siessetek velem. Úgy érzem, ma arra a napra ébredtem, amikor meghallgatja a könyörgésem az Úr, csak elsőnek érhessek Betsaida vizébe, amikor az angyal felkavarja azt.

SIMON: Bár lenne, Joachim, valóban úgy! 38 éve várod már azt. Vagyonodat elköltötted betegségedre, ha atyánk nem szolgált volna nálad egy életen keresztül, mi sem hoznánk ki téged öcsémme naponta a forráshoz már évek óta, csak irgalomból.

JOACHIM: Isten áldjon meg benneteket, jó emberek, olyan helyre tegyetek ma, hogy elsőnek csúszhassam a vízbe, és meglátjátok, estére már nem kell értem jönnötök.

SIMON: No, akkor a legjobb helyet választjuk ki számodra.
(*Felveszik a beteget, elmennek Betsaida vizéhez, ott leteszik és eltávoznak.*)

III. Jelenet

ESZTER: (*Kőkorsóval kilép, menetközben találkozik Leával, aki szintén vízért megy.*) Béke veled, Lea! Megjött az este fivéred, Fülöp? Mi hírt hozott? (*Megállnak.*)

LEA: Megjött, Eszter, és csodálatos dolgokat mondott a Názáreti Jézusról. Tudod, hogy három évvel ezelőtt Kánában Jakab menyegzőjén együtt voltak, és ott Fülöp is ivott abból a borból, amelyet a Názáreti vízből változtatott át. Azóta Fülöp sokat járt üzleti utakon Júdeában és Gallileában egyaránt, ahol mindenütt csodálattal hallgatják a Názáreti tanításait és bámulják csodatételeit.

ESZTER: Fülöp talán újabb csodáról is mesélt neked?

LEA: Igen, éppen hazatérőben volt a pusztán át, amikor egy hegyoldalban sok ezer embert látott, akik mind a Názáreti tanításait hallgattak.

ESZTER: Ó, bárcsak én is ott lehettem volna.

LEA: Fülöp megállt öszvéreivel, s míg kísérői megpihentek egy fa árnyékában, ő közelebb férközött a Názáretihez és hallgatta őt, aki sok szép tanításokat mondott a seregnek, akik mintegy négyezren valának és már 3 napja követték őt. A Názáreti szánta a sereget, mert nem volt mit enniük és kérte tanítványait néznének eleség után.

ESZTER: Annyi embert honnét elégíthettek volna ki a pusztában?

LEA: Hét kenyeret és néhány halacsukat találtak csupán a seregben, est odavitték a Názáretihez, aki a sereget letelepítvén megáldá a kenyeret, megszegé és átadá tanítványainak, hogy osszák ki a sereg között.

ESZTER: 4000 embernek a 7 kenyeret?

LEA: Igen, igen. Mindenkinek jutott elég kenyér és hal, úgy hogy mindnyájan jóllaktak és még 7 kosár hulladékot is szedtek össze.

ESZTER: Fülöp is evett és látta e csodát?

Igen. És a sereg nem akarván széteszlani, prófétának mondá a Názáretit és dicsőíté Istent.

(Közben farizeusok és írástudók jöttek, kik Eszter beszédét hallották.)

ESZTER Valóban próféta is ő. Úgy szeretném őt látni, hallani, bárcsak eljönne Jeruzsálembe mielőbb. Vajon ha a Fölkent eljön, több csodát fog-e tenni mint ez?

ELEAZÁR: Micsoda fecsegés ez? Több csodát, mint az eljövendő Messiás? Majd meglátjuk! Menjünk a főpaphoz. *(El)*

ESZTER: *(Oldalt pillant.)* Menjünk le a vízért, atyám jó és a templomba mégyen.

Menjünk, Eszter! *(Elmennek a forráshoz.)*

(Nikodémus a templomba megy. Sánták, púposok és két vak Betsaidához mennek.)

IV. Jelenet

TÓBIÁS: *(vak, apjával, Sámuellel vezetteti magát)* A főútra vezess, apám, a főpap háza sarkára, ha még nem foglalta el a helyet más. Ott legtöbb az alamizsna.

SÁMUEL: Igen, fiam, már ott is vagyunk.

TÓBIÁS: Menj, apám, haza most. Estére jöjj értem és vezess haza.

SÁMUEL: Béke veled, fiam. Áldjon az ég.

TÓBIÁS: *(Ha valaki előtte elhalad, alamizsnát kér.)* Könyörüljetek, felebarátaim a szegény világtalanon!

(Eleazár, farizeusok kijönnek poroszlókkal.)

ELEAZÁR: Malachus! A főpap parancsára végy magadhoz poroszlókat és fogjátok el a Názáretit! Hozzátok a főpapok elé a templomba!

MALACHUS: Úgy lesz, uram. *(El)*

V. Jelenet

GALAMBÁRUS: *(Fiával a templom felé megy.)* Jobb szombatunk lesz ma talán, fiam, mint a múltkor.

I. GYEREK: Áldozati bárányaink és galambjaink a legszebbek lesznek a vásáron. *(A templom csarnokába mennek helyükre.)*

VI. Jelenet

I. PÉNZVÁLTÓ: *(II. pénzváltóval megy a templomba.)* Elég szent sékeled van-e mára?

II. PÉNZVÁLTÓ: Csak annyi aranyat váltsanak, hogy mind elfogyjon.

I. PÉNZVÁLTÓ: Már ezzel is uzsoráskodnak a papok s aztán minket neveznek uzsorásoknak. *(El)*

VII. Jelenet

(Római katonák őrsjárata végigvonul az utcán, és Pilátus palotája előtt elhelyezkedik.)

ŐRPARANCSNOK: Őrség, állj! Őrszemek, felállani! Indulj! *(Katonák kettesével elhelyezkednek a Pretórium körül nyolcan, négyen pedig bemennek a törvényházba a parancsnokkal.)*

VIII. Jelenet

KAIFÁS: *(Méltóságteljes lépésekkel a templom felé megy, Jairussal találkozik, amikor az kilép háza küszöbén.)*

JAIRUS: Légy üdvöz, főpap!

KAIFÁS: Béke veled, Jairus! Kislányod jobban van-e már?

JAIRUS: Meg volt az már halva, de a Názáreti Jézus halottaiból föltámasztotta. Azért jövök hálát adni az Istennek.

KAIFÁS: Azért fogtad pártját legutóbb is a Magas Tanácsban?

JAIRUS: Csak azt mondtam, hogy csodákat művel, s ezt csak választott ember teheti.

KAIFÁS: *(felingerülve)* Igen, választott! Az ördög választottja! Szemfényvesztő és nem csodatévő! És még, ha valóban művelne is, nektek papoknak ellene kell beszélnetek. Ki kell találnotok a csoda magyarázatát. Védenetek kell papi tekintélyünket!

(Közben jönnek a kiküldött poroszlók Jézus nélkül.)

KAIFÁS: Miért nem hoztátok el?

MALACHUS: Soha ember így nem szólott, mint ez az ember.

KAIFÁS: Talán ti is el vagytok ámítva? Átkozott ez a népsereg, mely nem tudja a törvényt.

- NIKODÉMUS: Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt ki nem hallgatták?
- KAIFÁS: Vizsgáld az írásokat, és látni fogod, hogy Gallileából próféta nem támad. *(füstölővel)*

IX. Jelenet

(Annás, Lévi, Jubál és több farizeus a templomba mennek, helyeiket félkörben elfoglalják. A falak körül többen állnak és térdelnek is.)

- KAIFÁS: *(Két pappal együtt füstölőkkel a szentély elé jönnek és tömjéneznek. A láthatatlan énekkar Beethoven: Isten dicsőségének első versét énekli.)*

- KAIFÁS: *(Az ének után előimádkozva:)* „Egek harmatozzatok onnan felülről és a fellegek csöpögjék az igazat; nyilatkozzék meg a föld és teremje az Üdvözítőt, s legyen igazság a földön.” *(A többiek utána mondják az imádságot. Kaifás füstölővel bemegy a szentélybe. A zenekar Beethoven: Isten dicsőségét játssza.)*

X. Jelenet

- JÉZUS: *(Belép a város kapuján tanítványaival, két farizeus követi őket.)*
- ELEAZÁR: Íme, tanítványaid kalászeket szedtek és ettek. Olyat tesznek, amit nem szabad cselekedni szombaton!
- JÉZUS: Nem olvastátok-e, mit tett Dávid, mikor megéhezett, ő és akik vele voltak; hogyan ment be az Isten házába és ette meg a sült kenyereket; melyeket nem volt szabad neki megenni, sem azoknak, akik vele voltak, hanem csak a papoknak? Vagy nem olvastátok-e a törvényben, hogy szombaton a papok megszegik a szombatot a templomban, és vétek nélkül vannak? Mondom pedig nektek, hogy nagyobb van itt a templomnál. Hiszen ha tudnátok, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, soha sem ítéltétek volna el az ártatlanokat. Mert az Ember Fia ura a szombatnak.

HÉLI: *(ravaszul)* Mondjad, Rabbi! Vétkezik-e azon az ember, aki ott Betsaida vizénél fekszik azzal, hogy szombaton is a forráshoz viteti magát, avagy azok-e a vétkesek, akik őt irgalomból idehozzák?

JÉZUS: Kicsoda azon beteg ember? *(Indul a víz felé.)*

XI. Jelenet

FÜLÖP: *(Jézus elé jőve)* Üdvözlégy, Mester! A derék Joachim e beteg, és már 38 éve várja gyógyulását itt a Betsaida vizénél, s erre költötte már teljes vagyonát, de eddig eredménytelenül.

JÉZUS: *(Joachimhoz)* Akarsz-e meggyógyulni?

JOACHIM: Uram! Nincs emberem, ki midőn felkavarodik a víz, engem a tóba bocsásson. Mire pedig én odaérek, más száll be előttem.

JÉZUS: Kelj fel! Vedd ágyadat és járj!

JOACHIM: *(Fölkel, önmagában hitetlenül tapogatja magát, nagyot lélegzik, karjait az égnek emelve felkiált)* Ó, hála neked, Uram! Olyan erősnek és egészségesnek érzem magam, mint 38 évvel ezelőtt voltam. Mi történt velem? *(Örömében a tóhoz szalad, s az ott lévő betegekhez menve mondja:)* Meggyógyultam, meggyógyultam! *(Jézus eltávozik tanítványaival.)*

ELEAZÁR: Nos, Héli, ki volt a vétkes? Kaptál rá választ?

HÉLI: *(sötéten)* A negyedik, akit szombaton gyógyított. Be is vádolom őt a Magas Tanács előtt. Jöjj, kerüljünk elébe!

ELEAZÁR: *(Joachimhoz, aki ágyát veszi fel)* Szombat van, nem szabad ágyadat vinned!

JOACHIM: Aki engem meggyógyított, azt mondá nekem: „Vedd ágyadat és járj!”

ELEAZÁR: Tudod, hogy kicsoda az az ember, aki neked mondotta, vedd ágyadat és járj?

JOACHIM: Nem tudom. Örömben nem is láttam őt elmenni, de megkeresem őt, bárhol van. *(Veszi ágyát és hazamegy.)*

ELEAZÁR: *(Hélivel elmenőben)* Látod, nemcsak ő vétkezett, de még mást is a törvény megszegésére biztatott. Jöjj, menjünk a főpaphoz. *(El)*

XII. Jelenet

- (Jézus az utcán halad tanítványaival a templom felé.)
- KÉT VAK: (Az utcából jöve, amerre Joachim elment.) Hol van ő, Dávidnak fia? Emberek, hol van ő, aki Joachimot is meggyógyította?
- FÜLÖP: Jöjjetek velem, ott megy a templom felé. Siessünk utána!
- KÉT VAK: (kiabálva) Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!
- JÉZUS: Hiszitek-e, hogy ezt meg tudom cselekedni nektek?
- KÉT VAK: (kitörő örömmel) Látok! Uram, látlak! Hozsanna néked, Dávid fia! (Letérdelnek, Jézus ruháját csókolják.)
- JÉZUS: Keljetek fel és vigyázzatok, hogy más meg ne tudja! (Jézus indul és bemegy a templomba, a vakok örömmel futnak az utcára.)
- KÉT VAK: (kiabálva) Látok! Látok! Dávid fia meggyógyított.
- TÓBIÁS: Dávid fia, könyörülj rajtam is!
- KÉT VAK: (Tóbiáshoz) Tóbiás, mi látunk! Jézus meggyógyított. Ha erre jön a templomból, kérjed őt, s meggyógyít téged is. (Örömmel elfutnak.)
- TÓBIÁS: Dávid fia! Könyörülj rajtam.
- JAKAB APOSTOL: (visszamenve Tóbiáshoz) Elment már a Mester, de visszatér még erre. Légy türelemmel, jó ember!
- JÉZUS: (a templom kapujánál) János és Péter, menjetek jó anyámhoz, üdvözljétek és mondjátok meg neki, hogy eljövök még ma meglátogatni őt. Ti többiek, várjatok rám a templom csarnokában.

XIII. Jelenet

- (Az énekkar Beethoven: Isten dicsősége második versszakát énekli.)
- KAIFÁS: (füstölővel kilépve a szentélyből, azt átadja, és kitárt karokkal imádkozik) Izaiás prófétával mondjátok a kislelkűeknek: Vigasztalódjatok és ne féljetek! Íme a ti Istenetek bosszút és büntetést hoz. Isten maga jön és megvált titeket. A vakok szemei felnyílnak, a süketek fülei hallókká lesznek, és a néma nyelve hirdeti az Úr dicsőségét, és mint a szarvas szokellnek a sánták. Mert íme, a te Megváltód él!

XIV. Jelenet

JÉZUS: *(belép és lassan az előtérbe jön)* Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben. És bizonyosságot tesz felőlem az Atya, aki engem küldött.

A ZSIDÓK (HÉLI): Hol van a Te atyád?

JÉZUS: Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek. Ha Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én Istentől jöttem. Ti azonban az ördög atyától vagytok, aki a hazugság atyja. Engem azonban ki fed meg közületek bűnről? Ha tehát igazságot mondok nektek, miért nem hisztek nekem? Aki Istentől van, Isten ígéit hallgatja. Ti azért nem hallgatjátok, mert az Istentől nem vagytok.

A ZSIDÓK (JUBÁL): Nemde jól mondjuk mi, hogy szamaritánus vagy és ördögöd van?

JÉZUS: Nekem ördögöm nincs, hanem tisztelem Atyámat és ti tiszteletlenséggel illettek engem. Bizony, bizony, mondom néktek, ha valaki az én beszédemet megtartja, halált nem lát mindörökké.

A ZSIDÓK (ELEAZÁR): Most ismertük meg, hogy ördögöd van. Ábrahám és a próféták meghaltak, és te azt mondod, ha valaki az én beszédemet megtartja, a halált nem ízleli mindörökké? Vajon te nagyobb vagy-e Ábrahámnál és a prófétáknál? Mivé teszed magad?

JÉZUS: Ábrahám örömmel kívánta látni az én napomat, látta és örvendezett.

A ZSIDÓK (HÉLI): Még 50 esztendő is sem vagy és Ábrahámot sem láttad?

JÉZUS: Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lenne, én vagyok.

A ZSIDÓK: *(Egyesek köveket ragadnak)* Mondd meg hát nyíltan, hogy te vagy a Fölkent!

JÉZUS: Mondom nektek, de nem hiszitek. Én és az Atya egy vagyunk.

A ZSIDÓK (JUBÁL): *(Erre többen is köveket ragadnak, hogy megkövezzék)*

JÉZUS: Sok jó tettet mutattam nektek Atyámtól azok közül, melyekért akartok engemet megkövezni?

A ZSIDÓK (ELEAZÁR): Jó tettért nem kövezünk meg, hanem azért a káromlásért, hogy te ember létedre Istenné teszed magad.

JÉZUS: Ha Atyám tetteit nem cselekszem, ne higgyetek, ha pedig cselekszem, akkor a tetteknek higgyetek, hogy az Atya én bennem van és én az Atyában. *(Fölemelik a követet, de Jézus tiszteletet parancsolóan méltóságteljesen kimegy.)*

XV. Jelenet

(Más farizeusok jönnek.)

JAIRUS: Távozzál innét, mert Heródes meg akar ölni.

JÉZUS: Mondjátok meg annak a rókának: Íme, én ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnap bevégezem. Addig járnom kell, mert nem veszhetsz el a próféta Jeruzsálemen kívül. Jeruzsálem, Jeruzsálem, mely megölsz a prófétákat és megkövezed azokat, akik hozzád küldetnek: hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint a madár az ő fiait szárnyai alá, és nem akartad. Íme, pusztán hagyaték a ti házatok.

XVI. Jelenet

(A zenekar Beethoven: Isten dicsőségét játssza.)

JÉZUS: *(belép és lassan az előtérbe jön.)* *(A főpap a tömjénező papokkal el.)*

HÉLI: *(bejön, Annáshoz megy.)* Annás! Tiszteletre méltó főpap! A názáreti Rabbi ma, szombaton beteget gyógyított.

ELEAZÁR: Nemcsak ő vétkezett, de még Joachimot is vétkezésre bírta: ágyát vitette vele haza.

ANNÁS: Ti ezt láttátok és hallottátok?

HÉLI, ELEAZÁR: Igen, igen! Főpap!

ANNÁS: Várjatok! Próbára tesszük őt itt is. Küldjétek csak hozzá a száradtkezű Joelt, aki ott térdel az ajtó mellett. Kérjen ő is gyógyulást tőle. *(A farizeusok és papok összesúgnak és kíváncsian lesnek.)*

JÉZUS: *(Megelőzve a farizeusokat, Joelhez)* Kelj fel és állj középre!

JOEL: *(A középre áll.)*

JÉZUS: (A farizeusokhoz) Kérdelek titeket, szabad-e szombaton jót cselekedni, vagy rosszat tenni, életet menteni, vagy elveszíteni. (A papok hallgatnak. Jézus haragosan körülnéz rajtuk.)

JÉZUS: (Joelhez) Barátom, mi bajod?

JOEL: (Csodálkozó tekintettel) Uram, bal kezem elszáradt, húsz éve már mozdítani sem tudom. Parancsodra megmutatom. (Kibontja átvetőjéből.)

JÉZUS: Nyújtsd ki a kezedet!

JOEL: Uram! Kezem újra ép! Mit tettél velem! Hála legyen jószágodért.

ANNÁS: Az ördöggel cimborál, és nyíltan a törvény ellen izgat. Tennünk kell ellene. (A papok összebújva suttognak.)

JAIRUS: Miért? Mert csodatételével Joelnek jót tett?

ANNÁS: Jairus! Már megint pártjára állsz? Nem féled az Úr haragját?

NIKODÉMUS: (Jézushoz) Melyik a legelső minden parancsolatok között?

JÉZUS: Minden parancsolatok között a legelső ez: Halljad, Izrael! A te Urad Istened, egy Isten, és szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből és teljés lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat!

NIKODÉMUS: Jól van, Mester! Igazán mondtad, hogy egy az Isten és hogy nincs más rajta kívül, és hogy őt szeretni teljes szívből és teljes értelemből és teljes lélekből és teljes erőből, és a felebarátot, mint önnönmagát szeretni többet ér minden égő és egyéb áldozatnál.

JÉZUS: Úgy van! Nem messze vagy az Isten országától.

XVII. Jelenet

SZOLGA III: (*Izgatottan bejön*) Uram, Jairus! Leányod rosszul van, jöjj hamar haza.

JAIRUS: Ó, jaj nekem! Az én drága kislányom! Az Úr haragja rajtam! (*Elrohan.*)

XVIII. Jelenet

JÉZUS: *(kifelé indul)*
JOACHIM: *(szembe jő Jézussal)* Ó Mester! Eltűntél előlem, és örömben meg sem köszöntem még jószágodat. Mivel háláljam meg gyógyulásomat?
JÉZUS: Íme, egészséges lettél, többé már ne vétkezzél, nehogy rosszabbul járh.
JOACHIM: Követni és hallgatni foglak, Uram, hogy a helyes úton maradjak.

XIX. Jelenet

TÖMEG: *(Zajongva lökdösi a mellékutcából Magdolnát, a házasságtörő nőt. Kiáltások.)* Meg kell kövezni! Agyon kell kövezni őt! *(A papok is mind a templom udvarához jönnek.)*
ELEAZÁR: *(Jézushoz)* Mester! Ezt az asszonyt házasságtörésen kapták. Mózes a törvényben azt parancsolta, hogy az ilyet meg kell kövezni. Hát Te mit mondasz?
JÉZUS: *(lehajol és ujjával a porba rajzol)*
JUBÁL: Nos, mit mondasz?
JÉZUS: Aki közületek bűn nélkül vagyon, az vesse rá először a követ. *(lehajol és ír a porba)* *(A zsidók egyenként elszélednek, úgy hogy Jézus egyedül marad az asszonnyal.)*
JÉZUS: *(felegyenesedvén)* Asszony! Hol vannak, akik téged vádoltak? Senki sem ítélte el téged?
MAGDOLNA: Senki, Uram!
JÉZUS: Én sem ítélek el téged, menj el s többé ne vétkezzél. *(Lassan el.)*
MAGDOLNA: *(sírva leborul)* Én jó Uram! Áldassék a Te neved! *(Felkel és félénken elsiet.)*

XX. Jelenet

JAIRUS: *(sietve jön házából)* Itt van a Názáreti csodatevő még?
JAKAB APOSTOL: Igen, jön is már. Mi is őt várjuk.

JAIRUS: Leányom, az én egyetlen szép kisleányom meghal, ha a csodatévő nem segít.

MÁTÉ APOSTOL: Bízzál a Mester segítségében, ha más mindenki lemondott is rólatok, ő tud segíteni rajtatok.

JAIRUS: Rabbi! Egyetlen 12 éves leányom súlyos betegen fekszik. Az orvos azt mondta, hogy nincs segítség, halálán van már. De én hiszem, Te segíthetsz rajta. Jöjj hozzám, enyhítsd gyermekem fájdalmát és az én gyötrelmeimet is.

JÉZUS: Legyen neked a te hited szerint. Eljövök házadba. *(Indulnak)*

XXI. Jelenet

(Menet közben Jézus látja Tóbiást, a vakon születettet.)

TÓBIÁS: Dávid fia! Könyörülj rajtam! Nem láttam még életemben a napot, az embereket, a fákat.

JÚDÁS APOSTOL: Rabbi! Ki vétkezett? Ez-e vagy a szülei, miért, hogy vakon született?

HÉLI ÉS ELEAZÁR: *(leskelődve vegyülnek a nép közé)*

JÉZUS: Sem ez nem vétkezett, sem az ő szülei, hanem, hogy megnyilvánuljanak benne az Isten művei. Nekem annak műveit kell cselekednem, aki engem küldött. Míg e világban vagyok, e világ világossága vagyok. *(Port vesz a földről, nyállal sarat csinál és a vak szemére keni.)* Eredj, mosakodjál meg a Siloe tavában.

TÓBIÁS: Vezessetek oda, jó emberek, vagy küldjétek ide atyámat.

SÁMUEL: Itt vagyok, fiam, jöjj, menjünk!

JÉZUS: *(A tömegben állva)* Ki illetett engem?

TÖBBEN: Én nem voltam! Nem tudjuk. Ki látta?

FÜLÖP, JAKAB ÉS PÉTER AP.: Mester, a sokaság szorongat és lökdös téged, és Te azt kérdezed, ki illetett engem?

JÉZUS: Illetett engem valaki, mert én érzem, hogy erő ment ki belőle.

I. ASSZONY: Bocsáss meg, Uram! Én illettem ruhád szegélyét. 12 esztendő óta volt vérfolyásom, és minden vagyonomat orvosokra költöttem már, de senki sem tudott meggyógyítani. Átfurakodtam a tömegen, és ruhád

szegélyét érintettem csupán, és úgy érzem, azonnal meggyógyultam.

JÉZUS: Lányom! A te hited meggyógyított téged. Menj el békével.

III. SZOLGA: *(Jairushoz)* Uram! Leányod már meghalt, ne fáraszd őt.

JAIRUS: Ó, én szerencsétlen apa!

JÉZUS: *(Jairushoz)* Ne félj, csak higgy, és meg lesz mentve.

JAIRUS: Ó, Uram, légy irgalmas hozzám! Jöjj be házamba.

JÉZUS: Péter, Jakab és János, jöjjetek velem be a házba, ti többiek várakoztatok ránk, amíg kijövünk. *(A házban nagy sírás és jajgatás fogadja Jézust, ahol a lány az ágyon halva fekszik.)*

XXII. Jelenet

JÉZUS: Ne sírjatok! Nem halt meg a leányzó, csak alszik.

JAIRUS NEJE: Uram, nézd, hisz nincs benne már élet.

JAIRUS: Édes kicsi leányom. Itt hagytál minket!

JÉZUS: Mondom neked, hogy csak alszik. Kelj fel, Jairus és álljatok félre.

JAIRUS: *(Háza népével félreáll.)*

JÉZUS: *(megfogja a leányka kezét)* Leányzó! Kelj föl! *(A leány felkel.)*

JAIRUS ÉS NEJE: *(boldogan futnak a kislányhoz, aki mosolyogva öleli őket magához.)* Gyermekem! Édes kicsi leánykám! Te élsz? És egészséges vagy!

JÉZUS: Adjatok neki enni, mert éhes is lesz már!

JAIRUS: Betegsége alatt már egy hét óta semmit sem evett, és most enni is fog? Hozzatok gyorsan, amit csak kíván. *(Jézushoz)* Uram, leborulok előtted és köszönöm végtelen jószágodat.

MINDNYÁJAN: Hozsánna néked, Dávid fia!

JÉZUS: Örvendjetek magatokban, hogy Atyám meghallgatta imáitokat, és másoknak ne szóljatok arról, ami itten történt.

JAIRUS: Úgy lesz, Uram, amint parancsolod, mi mindnyájan a Te követőid leszünk, és bármikor Jeruzsálembe jössz, ne kerüld el házunkat.

JÉZUS: Béke veletek! Menjünk, híveim! *(A három tanítvánnyal el.)*

XXIII. Jelenet

(A hát előtt sok asszony gyűlt össze, gyermekeiket hozván, hogy megáldja őket.)

II. ASSZONY: Engedjete a házba bemenni. Rokona vagyok Jairusnak.

TAMÁS APOSTOL: Most nem mehetsz be, jó asszony, de ha kijött a Názáreti Jézus, aki a beteget nézi meg, szabad lesz számodra is az út.

III. ASSZONY: Kicsiny gyermekemre kérek csak áldást Tőle. Engedjete hozzá.

MÁTÉ APOSTOL: Hagyjátok őt nyugodtan. Ne zaklassátok még ilyen kérésekkel is. Egész nap tanított és gyógyított, fáradt lesz ő is bizonyára, hadd pihenjen.

XXIV. Jelenet

JÉZUS: *(kilép az ajtón)*

MÁTÉ: Menjete haza, jó asszonyok, hozzátok el a gyermekeket máskor.

JÉZUS: Hagyjátok a kisdedeke hozzám jönni, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. *(Leül a padra.)* Bizony mondom nektek, aki nem fogadja az Isten országát, mint e kisdéd, nem megyen be abba. Hozzátok ide, jó anyák, gyermekeiteket, és én megáldom őket. *(Az anyák áldásra tartják a kicsiket, Jézus megáldja őket.)* *(A tömeg lassan szétszéled, Jézus tanítványaival elindul.)* Jöjjetek, tanítványaim, keressük fel jó anyámat, aki bizonyára vár is már bennünket. *(A tanítványokkal el.)*

XXV. Jelenet

TÓBIÁS: *(Szaladva jön.)* Hol a Názáreti Jézus, aki szemeim látását visszaadta? Hozsánna Dávid fiának!

ELEAZÁR: Mit kiabálsz bolondokat itt az utcán? Megőrültél?

TÓBIÁS: Ki vagy te, uram? Én nem ismerlek, mert ott ültem mindig csak a főpap háza sarkánál, és alamizsnáért könyörögtem a szegény világtalannak, mert születésem óta vak voltam.

ELEAZÁR: És mi történt veled, hogy most látsz?

TÓBIÁS: Erre jött Dávid fia, a Názáreti Jézus. Ismered őt te is, uram?

ELEAZÁR: Hogyne ismerném! Erre jött, és?

TÓBIÁS: És én kiabáltam hozzá: Dávid fia, könyörülj rajtam!

ELEAZÁR: No és ő hogyan könyörült meg?

TÓBIÁS: Nem tudom, uram. Én nem láttam, mit csinált, csak valamivel bekente a szememet, és elküldött a Siloe tavába mosakodni. Atyám vezetett el oda, megmosakodtam, és azóta megnyíltak szemeim és látok. Ó, be gyönyörű minden, az ég, a fák és az egész világ. Olyan szép minden. Olyan boldog vagyok.

SIMON: *(jön Joachimmal)* Ma reggel, amikor erre vittünk téged, jó uram, nem hittem volna, hogy te elém jössz a saját lábodon. Bár mondtad azt, hogy úgy érzed, ma történik veled valami.

JOACHIM: Kedves jó Simonom! Az Úr útjai kifürkészhetetlenek. Nézd a másik csodás gyógyulását. Itt van Tóbiás. Ráismersz?

SIMON: A vak Tóbiás lenne ez? Ruhája valóban az, de az arca nem Tóbiásé.

TÓBIÁS: Mert szemeim vannak és látok benneteket. Látom atyámat, látok mindent, és ezt mind Dávid fiának köszönhetem. Hozsánna Néki, a Názáreti Prófétának!

ELEAZÁR: Megőrültél?! Hallgass már a Názáreti dicsőítésével. Könnyen bajod is lehet belőle. Talán nem is ő gyógyított meg téged.

JOACHIM: De bizonyára, hogy ő gyógyította meg őt is, engem is. Hiszen ott voltál, Eleazár farizeus, amikor ágyamból 38 év után magam felkeltem, sőt a parancsára haza is vittem azt. Itt még én is láttam, amikor a Názáreti Jézus porból sarat csinált, bekente vele Tóbiás szemét, és elküldte őt Siloe tavához mosakodni. Tóbiást is a Názáreti Jézus gyógyította meg a mai napon.

ELEAZÁR: *(ravaszul)* Úgy?! Hát mindketten bizonyíttátok, hogy ezeket a csodákat a Názáreti Jézus ma cselekedte veletek, és ezért vagytok egészségesek?

JOACHIM ÉS TÓBIÁS: Igen, igen! Megmondjuk akár a nagy tanács, sőt még a helytartó előtt is.

ELEAZÁR: No, gyertek csak előbb a magas papi tanács elé, mert az ilyen csodákat csak próféta cselekedheti, és így erről a nagy prófétáról a Magas Tanácsnak is tudomást kell szereznie, hogy valóban megbecsülhessük őt.

TÓBIÁS ÉS JOACHIM: Jól van! Menjünk, mondjunk el mindent, hogy a mi jótevőnket megbecsülhesse a Magas Tanács is. *(Mennek a templomhoz.)*

ELEAZÁR: Várjatok itt kint rám, majd értetek jövök.

XXVI. Jelenet

(A főpapok tanácskozása folyik már ott Jézus távozása óta.)

KAIFÁS: *(a főpap, középen)* Papi fejedelmek! Atyái és bölcs tanítói e városnak, mindnyájan tudjátok, hogy a Názáreti József ács fia, akit Jézusnak hívnak, ma több ízben botránkoztatott meg mindnyájunkat. Megszegte törvényeinket és meggyalázta papi tekintélyünket.

MIND: Úgy van! Úgy van!

KAIFÁS: Ez az ember nem Istentől való, aki a szombatot meg nem tartja. Biztos az ördög szállta meg.

NIKODÉMUS: De hogyan gyógyíthatna meg egy 38 éve beteget is? Hogyan tehetne látóvá vakokat, hogyan cselekedhetne bűnös ember ilyen jeleket?

KAIFÁS: A Belzebubnak segítségével, aki megszállva tartja őt.

ANNÁS: Még itt a templomban is megszegte a szombati törvényt.

JAIRUS: Azzal, hogy a száradtkezű Joelnek azt mondta: Nyújtsd ki a kezedet, és ő gyógyultan kinyújtotta elszáradt karját?

ANNÁS: Szomorú dolog az, amikor a törvénytudó papok is pártját fogják egy népámítónak és kuruzslónak, azért, mert néhány beteget ördögösségével látszólag meggyógyított.

JUBÁL: Mózes törvénye szerint megszegte a szombatot, agyon kell kövezni őt.

TÖBBEN: Úgy van! Úgy van! Meg kell kövezni!

KAIFÁS: Megérdemli e büntetést, de legyünk óvatosak, a nép között sok híve van, akik eszeveszetten követik, és egy elhamarkodott ítélettel önmagunknak is árthatnánk. Bizonyosságot kell szereznünk a törvényszegésre. Tanukat kell szerezni erre és lázító beszédeire is, hogy bevádolhassuk őt Heródesnél. Ítélje le ő, vagy a gyűlölt rómaiak és a nép dühe nem bennünket fog érni, hanem ellenünk fordul.

ANNÁS: Úgy van, Kaifás! Elgondolásod nagyon jó. A Názáretit ne üldözzük nyilvánosan, hanem fortélyokkal szerezzünk tanúbizonyságot bűnösségére.

JUBÁL: Ha a ma gyógyultak közül holnap reggel a régi bajban ébrednének néhányan, nem mutathatnánk-e rá, hogy nem csodatevő, hanem csak szemfényvesztő.

NIKODÉMUS: Nem értem beszédedet, Jubál!

JUBÁL: Úgy látom, Nikodémus, értelmed elhomályosult, amióta a Názáreti pártfogói közé léptél. Értsd meg hát: Ha Tóbiás, a született vak holnap reggel megint vakon ébred, bizonyára nem kiabálja tele a várost, hogy Dávid fia, a próféta meggyógyította őt. Vakká tenné valakit, könnyebb dolog, mint látóvá, és ehhez mi is értenénk.

XXVII. Jelenet

NIKODÉMUS: Borzalom! Te el tudnád venni boldogságát még e szerencsétlennek is? Kegyetlen vagy, Jubál!

ANNÁS: De okos! A cél elérésére nem szabad még áldozatoktól se visszariadnunk. Meg kell védenünk atyáink vallását!

KAIFÁS: Ha más úton is megfoghatjuk őt, ne legyünk kegyetlenek saját fiainkhoz. Eleazár nyomon követte a Názáretit, talán hozott valami újabb hírt is felőle. Beszélj, Eleazár!

ELEAZÁR: Tiszteltreméltó főpapok! Nemcsak hírt, de bizonyosságot hoztam.

MIND: Mondjad már! Halljuk, halljuk!

ELEAZÁR: Az utcákon megzavarodottan az örömtől szaladgáló Tóbiás prófétának dicsőíti a Názáretit, aki őt meggyógyította ma a templomból kimenet. Ugyanúgy beszél Joachim is, akit pedig szintén ma, szombaton gyógyított meg 38 éves betegségéből. Rábeszéltem őket, hogy ezt a csodát közöljék a papi tanáccsal is, hogy a Názáreti próféta munkájáról a Magas Tanács is tudomást szerezzen, és a Názáretinek méltó helyet juttasson a tanácsban. Mindketten itt vannak, és ezt elmondani készek.

KAIFÁS: Vezesd őket elénk, *(Eleazár kimegy)* hátha valami hasznosan hallhatunk meg tőlük.

XXVIII. Jelenet

ELEAZÁR: *(bevezeti Joachimot és Tóbiást, aki csodálkozva néz körül)*

KAIFÁS: Joachim! Lépj közelebb! Mikor és hol gyógyultál te meg?

JOACHIM: Ma reggel, főpap, a Betsaida forrásánál.

KAIFÁS: Szóval a mi csodavizünkben szerezted vissza egészségedet?

JOACHIM: Nem, uram! 38 éve feküdtem már betegen, és vittem magam a vízhez, de sohasem jutottam bele elsőnek. Ma reggel arra jött a Názáreti Jézus, akit Dávid fiának mondanak. Ő mondá nekem: Kelj fel, vedd ágyadat és menj haza! És, tiszteletreméltó papi fejedelmek, úgy éreztem magam, mintha sohasem lettem volna beteg, erőm visszaszállt, és ágyamat is magam vittem haza.

ANNÁS: Szombat napon hogy merted ezt cselekedni?

JOACHIM: Ő mondá nekem, a Názáreti, aki meggyógyított engem, s ő bizonyára próféta.

KAIFÁS: Hallgass, szerencsétlen! Megszegted a szombat törvényét, és ezért bűnhődnöd kell, de megválthatod engedélyünkkel büntetésedet áldozati pénzben is, ha abbahagysz e dőre mesével, hogy a Názáreti gyógyított meg.

JOACHIM: De ő gyógyított meg, főpap!

KAIFÁS: Hallgass! Betsaida csodatevő vize, ahol már oly sok százan gyógyultak meg a Názáreti nélkül is, gyógyított

meg téged is, ha nem is voltál a vízben. A Názáreti szemfényvesztő akkor ért oda, amikor te gyógyultan felkeltél volna nélküle is. Nem jötevőd ő neked, de megrontód, mert még a törvény megszegésére is csábított. Te, aki betegséged előtt a tanácsunk között ültél itt a templomban, nem vetted ezt észre? Elgyöngültél hosszú betegségedben?

JOACHIM: *(tétovázva)* Erre nem gondoltam, főpap. *(gondolkodva áll, majd észbekapva)* De mondjátok, miként gyógyult meg a születésétől vak Tóbiás itt a te házad sarkán, főpap.

EGYESEK (HÉLI): Ez nem is Tóbiás! Csak hasonlít hozzá!

TÓBIÁS: Én vagyok az!

EGYESEK (JUBÁL): Miképp nyíltak meg szemeid?

TÓBIÁS: Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente szemeimet, és azt mondta nekem, menj Siloe tavára és mosdjal meg. Elmentem, és most látok.

KAIFÁS: Milyen napon történt ez?

TÓBIÁS: Szombati napon.

EGYESEK (ELEAZÁR): Ez az ember nem Istentől való, mert a szombatot nem tartja meg.

MÁSOK (NIKODÉMUS): Hogyan cselekedheti bűnös ember e csodát?

EGYESEK (HÉLI, ELEAZÁR): Ez nem is volt vak. Hívjuk elő szüleit!

KAIFÁS: *(két szolgálóval)* Vezessétek elő szüleit. *(Addig összesúgnak a farizeusok. Tóbiás is eltávozik.)*

KAIFÁS: Tiszteletreméltó papi tanács! Hallottátok, amit a két örömben megzavarodott ember itt elmondott a Názáretiről, és ugye látjátok, hogy mindkét csodát a mi szent forrásunk vizének köszönhetik?

MIND: Úgy van! Úgy van!

KAIFÁS: Hallottátok Tóbiás vallomását is, hogy a Názáreti szombaton sarat kent, tehát munkát végzett.

MIND: Úgy van! Úgy van!

KAIFÁS: Joachim! A szentély előtt felszólítalak, hogy bárhol kell ezekről tanúskodnod, mindig így fogod elmondani az igazat, amint itt elmondtad, és megmagyarázva tőlünk hallottad.

JOACHIM: Úgy lesz, főpap.

KAIFÁS: Tóbiás, te látsz most, látod ezt a szép templomot, amit még életedben nem láttál, de látod azt is, hogy gyógyulásodat is csak nekünk köszönheted. Vigyázz, nehogy ostoba beszédeiddel az Úr haragját vond magadra, és elveszíted azt, aminek most olyan nagyon örülsz! Eddigi hibáidat azzal kell jóvátenned, hogy a Siloe forrását dicsőíted, és nem a Názáretit.

TÓBIÁS: Úgy lesz, Uram, amint te kívánod.

XXIX. Jelenet

(Sámuel és Salome-t, Tóbiás szüleit behozzák)

JUBÁL: Igaz-e, hogy ez a ti fiatok, és hogy vakon született? Miképp lát most?

JOACHIM: *(hívja Tóbiást)*

SÁMUEL: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született. De hogy miképp lát most, azt nem tudjuk. Kérdezzétek őt, elég idős, szóljon ő maga felől.

KAIFÁS: Lépj elő, Tóbiás. Mi tudjuk, hogy a Názáreti bűnös.

TÓBIÁS: Hogy bűnös-e, vagy sem, azt nem tudom, egyet tudok, hogy vak voltam, és most látok.

ZSIDÓK (HELI): Miképp látsz te most? Mit csinált az az ember?

TÓBIÁS: Már megmondtam, miért akarjátok ismét hallani? Talán ti is tanítványai akartok lenni?

ZSIDÓK (ELEAZÁR): Átkozott légy, aki ilyeneket mondasz! Te légy az ő tanítványa, mi Mózes tanítványai vagyunk. Azt tudjuk, hogy Mózesnek szólt az Isten, de hogy ez honnét való, nem tudjuk.

TÓBIÁS: Épp az a csodálatos, hogy nem tudjátok, hogy ez honnét való, pedig megnyitotta a szemeimet. Tudjuk ugyanis, hogy Isten a bűnösöket meg nem hallgatja, hanem csak azt, ki őt tiszteli s akarátát cselekszi. Világ kezdetétől fogva nem hallotta senki, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon születettnek szemét. Ha ez Istentől nem való, nem tehetett volna semmit.

- KAIFÁS: Egészen bűnökben születél, és te tanítasz minket? A törvény értelmében kizárlak a gyülekezetből! Vezessétek ki!
- (*Elvezetik Tóbiást.*)
- KAIFÁS: Tiszteletreméltó papi tanács! Íme, a két tanú már kezeinkben van, és a csodákat is megfejtettük. Mindnyájan fogjunk össze, és megsemmisíthetjük a Názáretit. Tanítványai közül is kell valakit megszerezni, aki híreket adna nekünk mindig a Rabbi beszédjeiről és tetteiről.
- ANNÁS: Én ismerek közülük egyet, főpap! Úgy hívják, Iskariothi Júdás. Ez talán kapható lesz arra, hogy jó pénzért híreket adjon nekünk.
- KAIFÁS: Kísérelj meg, Annás! A te bölcsességed bizonyára megszerzi nekünk a segítőtársat is.

XXX. Jelenet

(*Jézus tanítványaival az oldalutcából jön és kimegy a kapun. Közben találkozik Tóbiással.*)

- TÓBIÁS: Uram! Kizártak a zsinagógából, mert prófétának vallottalak.
- JÉZUS: Hiszel-e az Isten fiában?
- TÓBIÁS: Ki az, Uram?
- JÉZUS: Láttad is őt, és aki veled szól, ő az.
- TÓBIÁS: Hiszek, Uram! (*Jézus lábai elé borul, átkarolja és csókolja.*)
- JÉZUS: Ítéletre jöttem a világra, hogy akik nem látnak (*Tóbiásra mutat*), lássanak, és akik látnak (*a farizeusokra mutat*) vakok legyenek. Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért. A béres (*ismét a farizeusokra mutat*) pedig látja a farkast jönni, és elhagyja a juhokat. Ő azért fut, mert béres, és nincs kötve a juhokhoz. Én ismerem enyéimet, és engem is ismernek enyéim. Egyéb juhaim is vannak, melyek nem ez akolból valók, azokat is el kell hoznom, és hallgatni fogják az én szómat, és egy akol lesz és egy pásztor.

XXXI. Jelenet

- JUBÁL Heródes Antipas, Gallilea fejedelme tegnap óta itthon van. Szolgái azt mondták, hogy hamarosan visszatérnek megint a tengeri fürdőre. Használjuk fel az alkalmat, és tegyünk panaszt a fejedelelemnél, hátha elfogatja Jézust is, mint Keresztelő Jánost annak idején, s hátha ugyanoly sorsra jut, mint az is jutott.
- KAIFÁS Az eszme nem rossz. Ne legyen azonban feltűnő odamenetelünk sem a fejedelem, sem a nép előtt, s ezért menjenek oda a tanácsunkból csak hárman, Jubál, Eleazár és Lévi. Hozzájárultok ehhez?
- MIND: Úgy van! Helyes! Jól van! Menjenek ők!
- KAIFÁS: A Sanhedrion legközelebbi ülésén jelentést tesznek róla.
- JUBÁL: Úgy lesz, főpap!
- KAIFÁS: Mindenki végezze dolgát jól, s menjünk haza békével.
(*Felkelnek, a szentély felé hajlongva el.*)
(*Az utca élete lármásabb és mozgalmasabb lesz.*)

XXXII. Jelenet

- ANNÁS (*Utolsónak megy haza az utcán, a szembejövő Júdáshoz szól*) Merre jársz, Júdás?
- JÚDÁS: Bevásároltam egyet-mást, és a városban lakó rokonaimnál voltam látogatóban. Sietnem kell tiszteletreméltó főpap, hogy társaimat utolérjem, akik a Mesterrel már elmentek, s ma éjszakára Betániában maradnak.
- ANNÁS: Mi vagy te a Názáreti társaságában?
- JÚDÁS: Én vagyok a pénztartó, s nekem kell gondoskodnom az ellátásukról is.
- ANNÁS: No, és sok pénz forog a kezeden? Kereshetsz is rajta?
- JÚDÁS: Bizony, sokszor volt már szép vagyon a pénztárban, amit a jámbor adakozóktól kaptunk, s gyűjtöttem a pénzt. De sajnos hamarosan ki kellett osztogatnom az egészet a szegények között. Sokszor megélhetésünkre is alig van.
- ANNÁS: És magadnak sem tarthattál vissza semmit?

- JÚDÁS: A rabbi sohasem néz utána az alamizsnának, és mégis tudja, hogy mennyi pénzünknek kell lenni. Nem lehet itt keresni semmit sem.
- ANNÁS: De bizony kereshetsz mellette is, ha okosan viselkedel. Hallgass rám! A ti Mesteretek ügyes szemfényvesztő, aki elsősorban titeket vezet félre. Veszedelmes tanításának és törvényszegő cselekedeteinek a következményeit nektek kell majd viselni. Látod, ma is többször meggyalázta a szombatot, s ezért már be is panaszolták a főpapi tanácsban. Tudod te, hogy Mózes törvénye a szombati törvény megszegőjét agyonkövezéssel bünteti? Nem jut-e a kövekből majd nemcsak a Mesternek, de nektek, a tanítványoknak is, akik vele vannak? Erre vársz te is?
- JÚDÁS: Dehogy erre várok, főpap! Tanításaiból azt hittem, hogy hamarosan királlyá lesz, és mi tanítványok leszünk az országában a legnagyobb urak, s én ott is kincstárnok lehetek. Erre vártam, de beszéded után úgy látom, hogy nem sok kilátásom lehet rája.
- ANNÁS: Úgy? Tehát ő király akar lenni? Erről a tanításáról többet is szeretnél hallani. Barátom, Júdás! Adok neked egy jó tanácsot! A Názáreti mellett, amint látod, nem kereshetsz, és csak veszedelmek várnak rád, és az életeddel is játszol. Légy ezentúl a mi emberünk, és tisztességben, megbecsülésben, sőt vagyonban is lesz részed. Ha a Názáreti tanításairól és tetteiről nekünk mindig hűségesen beszámolsz, terveit velünk előre közlöd, úgy jutalomban részesülsz a papi tanácstól.
- JÚDÁS: Főpap! Azt akarod, hogy... árulója legyek?
- ANNÁS: Dehogy légy árulója! Te csak azt mondd el nekünk, amit ő másoknak is nyilvánosan elmond, s amiket cselekszik. Ez nem árulás. Amit titokban mond, azt nem kell elmondanod.
- JÚDÁS: *(elgondolkozva áll)*
- ANNÁS: No csak gondold meg, Júdás, és ha pénzt akarsz keresni, tudod, hol lakom, jöjj el hozzám. Béke veled. *(El.)*
- JÚDÁS: *(menetközben)* Itt még valóban kereshetnék is valamit. De sietnem kell, hogy utolérjem őket. *(Sietve el.)*

XXXIII. Jelenet

- ESZTER: *(Leával a kúthoz mennek vízért)* Láttam a Mestert és hallgattam Őt. Máriánál voltunk, s Ő is odajött az anyjához. Oly szépen beszélt, elhallgatnám napokig. Kár, hogy elment már. Miért nem lehetek én is apostol? *(súgva)* Atyám is ott volt titokban a mesternél.
- LEA: Fülöp bátyám meg elkísérte őket Betániába. Üzleti útja volt oda, s mindjárt hozzácsatlakozott a Mesterhez.
- ESZTER: Milyen jó Fülöpnek, hogy vele lehet. *(a kúthoz érnek)*

XXXIV. Jelenet

- UDVARMESTER: *(szolgákhoz)* Nyissátok szét a fogadóterem előrészeiben a függönyt. *(Jubálhoz)* Itt fogad benneteket kivételesen a fejedelem.
- JUBÁL: Minden ügyünkben légy szószólónk, máskor sem leszünk hálátlanok. *(Pénzeszacskót csúsztat át.)*
- UDVARMESTER: Jelentelek benneteket a fejedelemnek. *(El.)*
- SZOLGÁK: *(széttáráják a függönyt, Heródes belép)*
- JUBÁL: *(és társai mélyen meghajolva)* Légy üdvöz, Gallilea hatalmas fejedelme! A főpapi tanács küldött bennünket hozzád, hogy panaszt emeljünk egy Gallileai ellen, aki trónodra vágyik, lázadást szít a nép között, megveti Mózes törvényeit és az emberek becsapására kuruzsol, amit a nép csodának hisz és ezt elhiszi.
- HERÓDES: Ki az a vakmerő? Elfogtátok őt?
- JUBÁL: Názáreti Jézusnak hívják. Nem fogtuk el, mert idegen és a te fennhatóságod alá tartozó.
- HERÓDES: A Názáreti Jézus lázító volna?
- JUBÁL: Igen, hatalmas fejedelem, ellened tör, fogasd el őt.
- HERÓDES: Sokat hallottam már erről a Názáretiről, szeretném közlelőrl látni műveit, ha Jeruzsálembe jön, és a törvény ellen tesz, fogjátok el ti őt és hozzátok elé! El kell utaznom, most nem foglalkozhatom vele! *(Elmegy.)*
- JUBÁL: A vén róka velünk akarja elfogatni a Názáretit, hogy ne érhesse a vád, mint Keresztelő János kivégzése után.

ELEAZÁR: De hisz parancsot adott Heródes, hogy fogjuk el a Názáretit.
LÉVI: Hol a parancsa?
ELEAZÁR: Hát nem mondta?
JUBÁL: Ha mondta, sem mondta. Írott parancsot nem adott, nem hivatkozhatunk rá.
LÉVI: Bármilyen úton is úrrá kell lennünk a Gallileain.
ELEAZÁR: El kell pusztítanunk őt.
JUBÁL: Úgy van! Nem nyugszunk, amíg kezeinkbe nem kerül, s akkor sorsa is meg van pecsételve. Térjünk haza pihenőre. Béke veletek! *(háromfelé mennek)*
ELEAZÁR, LÉVI: Béke veled.

(Római katonák 6-7 emberből álló őrzőjára két irányban is végigmegy az utcákon, majd az egész színtér teljesen üres lesz. Harangütés. Este. Besötétítés félhomályra.)

--- Vége az első résznek.---

10 perc szünet

II. Rész

(6 hónappal később)

I. Jelenet

(Az utca benépesedik. Járókelők, vízért menők, katonák, templomba menő árusok, papok)

JOACHIM: *(bottal a kezében bejön a város kapuján porosan)*

ELEAZÁR: *(Kaifás házából kilépve)* Légy üdvöz, Joachim! Látom, poros vagy, ugyan honnan jössz?

JOACHIM: Béke veled, Eleazár! Betániából jövök. Lázár rabbinál voltam. Sokan vannak most ott mások is, Jeruzsálemből, akik a feltámadt halottat látni óhajtják.

ELEAZÁR: Ha Lázár rabbi valóban halott lett volna, bizony nem látogatnátok már-öt.

JOACHIM: Ugyan, Eleazár, hogyan beszélhetsz így? Betániában mindenki tanúja volt a rabbi halálának. Nagy néptömeg kísérte őt sírjához. Negyednapra, hogy a sírban feküdt, jött hosszú útról oda Jézus, a Názáreti, s ő feltámasztotta a halottat.

ELEAZÁR: S te hiszel ebben a mesében?

JOACHIM: Lázár nővérei, Mária és Márta, az egész rokonság, s innen Jeruzsálemből Fülöp kereskedő is ott voltak a sírnál, amelyben Lázár feküdt, a amelyből olyan irtózatosszag jött ki, amikor a követ elhengerítették, hogy alig bírták ki. Jézus imádkozott a sírnál és bekiáltott: Lázár, jöjj ki! És Lázár felkelt, kijött, s ma egészséges. Ha nem hiszel még most sem, ne sajnáld a 15 futamnyi időt, menj át magad is és győződj meg róla Lázártól személyesen.

ELEAZÁR: Nem fárasztom magam az ily balgasággal. A vének tanácsából Aritmathiai József és a papok közül Jairus átmentek már, ők majd hírt hoznak az igazságról.

JOACHIM: Meglátod, ők is így mondják el nektek. A néptömeg ujjongva követi a Mestert, Hozsannát kiált neki és azt mondja, ő az ígért Messiás!

ELEAZÁR: *(bosszúsan)* No, majd kiábrándulnak belőle. Megyek és elmondom a főpapnak. Te pedig jó lesz, ha nem híreszteled ezt, mert megbánod még! *(vissza a Kaifás házába)*

II. Jelenet

- JOACHIM: *(az utána jövő Tóbiásnak, majd a körük csatlakozó többi népnek lelkendezve meséli)* Beszéltem én is Lázárral, akit Jézus rabbi feltámasztott.
- TÓBIÁS: Valóban, ez a Jézus rabbi a Messiás!
- JOACHIM: Feljön ma Jeruzsálembe. Betániából sokan elkísérik őt. Menjünk majd mi is elébe, hívjátok el többi barátainkat is.
- MIND: Úgy van, fogadjuk őt ünnepélyesen. *(elszélednek különböző irányokba)*

III. Jelenet

- KAIFÁS: *(Eleazárral kilépve a kapun, a templom felé sietnek)* Nem tűrhetjük tovább a Názáreti viselkedését, összehívjuk még ma a Sinhedrion ülését. Gondoskodjatok róla, Eleazár, hogy mindenki ott legyen.
- ELEAZÁR: Parancsodra, főpap, meglesz. *(be a templomba)*
(Az árusok zajongása időnként erősödik, s néhányan asztalaikkal a külső oszlopcsarnokból a templom lépcsőjére telepednek át. Alkudozások.)

IV. Jelenet

- (A városon kívül zajongás hallható: Hozsánna Dávid fiának! Gyerekek szaladnak be a kapun kiabálva.)*
- I-III. GYEREK: Jön a Názáreti Jézus! Nagy sokaság kíséri.
- ESZTER: *(Leával)* Siessünk mi is elébe!
- LEA: Fülöp bátyám is vele jön! Siessünk elébük! *(mindig többen mennek a kapu felé, férfiak, nők, gyerekek pálmaágakat visznek. Énekkar: Jertek, zengjünk örömszoltárt.)*
- ESZTER: *(a kapuban)* Ott jönnek már a dombról lefelé. Tanítványai is mind vele vannak.
- LEA: Nézd, Fülöp bátyám Lázárral és Mártával jön mellette. Siessünk! Hozsanna Dávid fiának!
- A NÉP: Hozsanna néki, ki az Úr nevében jő!

V. Jelenet

- JÉZUS: *(számárháton, a tanítványok és ujjongó néptömeg kíséretében bevonul a kapun. Kiáltások: Hozsanna Dávid fiának! Az útra virágokat szórnak, szőnyeget, köpenyt terítenek az útra. Kiáltások: Áldott, ki az Úr nevében jő!)*
- JÚDÁS: Hozsanna a Dávid trónján ülő királynak! Dicsérjétek és magasztaljátok Öt, Izrael fiai!
- MIND: Hozsanna Dávid fiának! Hozsanna a magasságban! *(Római katonák őrségváltása és megerősítése Pilátus palotája körül. A palotához vezető utat elzárják.)*
- ANNÁS: *(Kaifás palotájából Jubállal a templomhoz vezető út felé követik az ujjongó tömeget, majd a templomnál elébe vágnak.)* Jubál! Állítsd meg a tömeget és csinálj utat!
- JUBÁL: Féltre! Álljatok meg! Utat a főpapnak!
- ANNÁS: Nem hallottad, rabbi, hogy mit kiáltoznak ezek? Parancsold meg a népnek, hogy hallgasson! Rá akarod zúdítni Izraelre Rómának rémuralmát?
- JÉZUS: *(Leszáll a számárról, azt elvezetik oldalt.)* Bizony mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.
- I-III. GYEREK: Hozsanna Dávid fiának!
- ANNÁS: Hallod, mit beszélnek ezek?
- JÉZUS: Hozsanna a Dávid trónján ülő királynak!
- MIND: Hozsanna a Messiásnak!
- JÉZUS: *(a templom lépcsőjén megállva szomorúan)* Jeruzsálem, Jeruzsálem! Vajha te is megismerted volna legalább ezen a te napodon, akik békességre szolgálnak, most pedig el vannak rejtve szemeid előtt. Mert rád jönnek a napok, és körülvesznek ellenségeid sáncokkal, bekerítenek és megszorogatnak téged mindenfelől, és földre taposnak téged és gyermekeidet, kik benned vannak, és nem hagynak benned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg látogatásod idején.
- NÁTÁN: Kicsoda ez az ember?
- JOACHIM: Ez Jézus Galileából, a Názáreti próféta.
- TÓBIÁS: A Messiás ő, aki Dávid trónjára ül. Hozsanna Dávid fiának!

ELEAZÁR: No bizony ez a Messiás király, aki siránkozik a trón lépcsőjén!

ANNÁS: Szép Messiás, aki számárháton jő ahelyett, hogy dicsőséggel előzné az idegen népeket! *(dühösen Jubállal el)*

A NÉP: Hozsanna Dávid fiának, a Messiásnak!
(A templom csarnokában nagy lesz a láрма már. Jézus belép az oszlopcsarnokba, körülnéz, majd hamarosan ostort fon kötélből és kiűzi a kereskedőket, feldönti asztalaikat.)

JÉZUS: Írva vagyon: az én házam imádság háza, ti pedig azt a latrok barlangjává tettétek! *(A kereskedők ijedten szedik össze áruikat és elhúzódnak hátra. A papok dühtől sápadtan állnak a jelenet alatt a templom bejáratánál. Az árusok helyére tóduló nép Hozsannát kiált Jézusnak.)*

ANNÁS: Meddig tűröd a lármát? Menjenek a papok a tömeg közé és tiltsák meg a kiabálást a templomban!

KAIFÁS: *(előlépve, ingerülten)* Azonnal parancsold meg nekik, hogy a templomban ne kiabáljanak. Mi jogon cselekszed te ezeket?

JÉZUS: Atyám háza imádság háza, ti pedig azt a latrok barlangjává tettétek!

KAIFÁS: Ha te az Urat, Izrael Istenét atyának mondd, micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?

JÉZUS: Bontsátok el e templomot, és én harmadnapra felállítom azt.

ANNÁS: Ha, ha, ha! 46 évig épült ez a templom, és te 3 nap alatt fognád azt felállítani?

KAIFÁS: *(a papokhoz)* Eszelős rajongó! Hagyjátok őt magára! Menjünk!

JUBÁL: Főpap! Szerezzünk lázadásához még egy bizonyítékot. Engedj egy kérdést intéznem hozzá!

KAIFÁS: Megteheted, Jubál!

JUBÁL: *(Jézushoz)* Mester! Tudjuk, hogy igazmondó vagy, és az Isten útját igazságban tanítod, és nem törődöl senkivel, mert nem tekinted az emberek személyét: Mondd meg hát nekünk, mit gondolsz? Szabad-e adót fizetni a császárnak, vagy nem?

JÉZUS: Mit kísértetek engem, képmutatók? Mutassátok meg nekem az adópénzt.

JUBÁL: Íme egy dénár!

JÉZUS: Kié ez a kép és felírás?

LÉVI: A császáré.

JÉZUS: Adjátok tehát a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené. Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Ti bezárjátok a mennyeknek országát az emberek előtt, mert ti nem mentek be, és a befelé menőket sem hagyjátok bejutni. Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! Mert hasonlók vagytok a fehérre meszelt sírokhoz, melyek kívülről ékeseknek látszanak az emberek előtt, belül pedig tele vannak hullák csontjaival és minden undoksággal! Kígyók és viperák fajzati, hogy kerültek el a gyehenna tüzeit? Azért íme, én küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat. Némelyeket ezek közül megöltök, és keresztre feszíttek, másokat közülük megostoroztok zsinagógáitokban, és városról városra üldöztetek, hogy rátok szálljon minden igaz vér, melyet kiontottak az igaz Ábel vérétől Zakariásnak, Barókiásnak véreig, kit megöltetek a templom és oltár között. Jeruzsálem, Jeruzsálem! Megölsz a prófétákat és megölsz azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk egybegyűjti csirkéit szárnyai alá, és te nem akartad! Íme, pusztán hagyaték néktek a ti házatok.

ANNÁS: Meddig tűritek még e gyalázást? Nem látjátok még mindig, hogy mit kell tennetek?

KAIFÁS: Úgy van, ürítsétek ki a templomot és menjünk! *(papok hátrahúzódnak, a nép elszéled.)*

JÉZUS: Gyertek, menjünk az olajfák hegyére. *(indul a tanítványaival kifelé)*

JÁNOS: *(kint)* Mester! Nézd, milyen kövek és milyen épületek.

JÉZUS: Látod-e mind e hatalmas építkezéseket? Bizony mondom néktek, nem marad itt kő kövön, mely le ne rontatna.

ANDRÁS: Mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek és mikor lesz a jele eljövetelednek és a világ végének.

JÉZUS

Vigyázzatok, hogy valaki el ne ámítson titeket, mert sokan fognak jönni az én nevemben, mondván, én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek. Akkor majd szorongatás alá vetnek titeket és megölnék benneteket, és gyűlöletesek lesztek minden népnél az én nevemért. Midőn tehát látjátok a pusztulás utálatosságát, melyet megjövendölt Dániel próféta, állani a szent helyen: Aki olvassa, értse meg! Mert nagy szorongatás lesz akkor, amilyen még nem volt a világ kezdetétől mindaddig, és nem is lesz. Mindjárt pedig ama napok szorongatásai után a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, az egek erői megrendülnek. Akkor majd feltűnik az ember fiának jele az égen, és jajveszékelné fognak a föld minden népei, és meglátják az ember fiát, amint eljön az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. *(Kimennek a kapun, fel az Olajfák helyére. Júdás elmarad.)*

VI. Jelenet

JÚDÁS:

(A papok és a nép vénei gyülekeznek Kaifás palotájában.)
A mai bevonulás után azt hittem, hogy királlyá koronázzák, s megvalósul álomom, hogy királyi kincstartó is lehetek. És amiket most itt mondott a Mester, nem valami szép kilátásokra bíztatnak. Azt mondja, hogy minket is meg fognak ölni, nekem ugyan nincsen kedvem hozzá. Ha vacsoráról kell gondoskodnom, megnézem majd közben Annást is, hátha ő tudna részemre valami biztos állást szerezni?! *(El)*

VII. Jelenet

JUBÁL:

Együtt vagyunk mindnyájan, tiszteletreméltó tanács?

ELEAZÁR:

(köriülnézve) Igen, csak Kaifás és ipa, Annás főpap hiányoznak.

JUBÁL:

Jelentsd náluk, hogy a Magas Tanács együtt van.

ELEAZÁR:

(el) *(A templomban állandó zajongás.)*

LÉVI:

Ártalmatlanná kell tennünk őt!

HÉLI: Nem tűrhetjük tovább a gyalázkodást!
(Kaifás és Annás belépnek. Kaifás az emelvényre megy. Feláll, kezét felemelve csendet int.)

KAIFÁS: Magas Tanács! Tiszteletreméltó papi fejedelmek! Bölcs atyái e városnak! Láttátok ma ezt az eszeveszett ünneplést, amellyel a Názáreti Jézust a nép nagy sokasága fogadta. Hallottátok, hogy Dávid fiának, Messiásnak kiáltották, Látjátok, hogy ez az ember, aki eddig is már több ízben támadta meg hitünket és nyilvánosan megszegte Mózes törvényeit, most mára templomban is megalázta papi tekintélyünket. Hát tűrhetjük ezt tovább?

MIND: Nem! Nem tűrhetjük!

JUBÁL: Addig nem nyugszunk, míg ezt meg nem bosszultuk.

LÉVI: El kell pusztítani az ilyen lázadót!

MIND: Úgy van! Úgy van! Helyes!

NIKODÉMUS: Tiszteletreméltó főpap! Magas Tanács! Megértem méltó haragotokat a Názáreti ellen, mert ő az írásban való jártasságával, s annak bölcs magyarázatával nemcsak az írástudókat, de a papokat is nem egy ízben legyőzte.

ANNÁS: Az Írás szavait mi tanítjuk csak helyesen, a Názáreti nem győzhet le minket!

NIKODÉMUS: Ha meg így van, főpap, miért üldözzük őt tanításai miatt?

ANNÁS: Mert tévútra vezeti a népet!

NIKODÉMUS: Azzal, hogy betegeket gyógyít, mi rosszat cselekszik ellenünk?

KAIFÁS: Még kérded, Nikodémus, hogy mi rosszat? Hát nem látod, hogy ezt az embert csak azért, mert sok csodajelt művel, követik sokan?

NIKODÉMUS: Azt látom, főpap, de ez érthető is, hogy a tömeg hisz annak, aki halottakat is képes feltámasztani, mint ő Betániai Lázárt feltámasztá.

KAIFÁS: Ki meri azt mondani, hogy Lázár valóban halott is volt?

NIKODÉMUS: Ott voltunk a temetésén többen is, hisz paptársunk volt Lázár! Aritmathiai József, Jairus, Eleazár és én is. Mi láttuk, hogy ő valóban halott volt!

KAIFÁS: *(kiabálva)* Nem láttátok! És ha láttátok, rosszul láttátok! Mert ha halott lett volna, ma nem élne! Aritmathiai

- József, te, a vének tanácsának vezetője, kell hogy nekem igazat adj!
- AR. JÓZSEF: Főpapok! Magas Tanács! A Lázár temetésén ott voltam! Sok halottat láttam és eltemettem már, s így azt kell mondanom, hogy Lázár is valóban halott volt. Négy napig feküdt sírjában, ahova mi tettük őt le. Tanúbizonytságot ad róla egész Betánia, hogy amikor negyednap sokak jelenlétében felnyitották a sírt, olyan nagy bűz áradt ki belőle, hogy mindenkinek távolabb kellett mennie. Akinek ilyen szaga van, az bizonyára halott volt.
- KAIFÁS: Bizonyára más holttestnek volt ott szaga, és nem Lázárénak!
- AR. JÓZSEF: Nem, főpap! Új sírba tettük mi le Lázárt, egyedül feküdt ő abban, neki volt szaga. Ő él, és azt mondja, hogy a Názáreti Jézus támasztotta őt fel.
- NIKODÉMUS: A betániaiak, akik ma ide elkísérték Jézust és Lázárt, mind bizonytságot is tettek mellette, hogy a Názáreti hívó szavára jött ki a sírjából.
- ELEAZÁR: Vissza kellene küldeni Lázárt is megint a sírba, és vége lenne a mesének.
- NIKODÉMUS: S te erre képes volnál, Eleazár?
- KAIFÁS: Elég a megátalkodott védelemből! Mi lesz velünk, Magas Tanács, ha a Magas Tanácsból is mindig többen a lázító pártfogóivá lesznek? Ha így megy tovább, az egész nép hisz majd benne, és eljönnek a rómaiak, és elfoglalják helyünket és nemzetünket. Hát ezt akarjátok?
- JUBÁL: *(és társai)* Nem akarjuk! El kell pusztítani őt!
- LÉVI: Halál reá!
- MIND: Halál reá! Halál az ilyeneknek!
- NIKODÉMUS: *(és társai)* Igazságtalan ítélettel miért akarjátok egy ártatlan feláldozását?
- KAIFÁS: Ti mit sem tudtok, s meg sem gondoljátok, hogy hasznosabb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem az egész nemzet elvessen!
- MIND: Úgy van! Úgy van! Halál reá! *(nagy zaj)*
- KAIFÁS: *(leplezett örömmel)* Kimondom tehát a Magas Tanács határozatát, hogy a Názáretit halálra ítéljük!
- MIND: Úgy van! Úgy van! Halálra!

KAIFÁS: Arról kell gondoskodnunk, hogy mielőbb, még az ünnepek előtt kezeink között legyen a Názáreti, és ítéletünket végre is hajthassuk rajta.

ANNÁS: Ne az ünnepnapon, hogy netalán támadás legyen a nép között!

KAIFÁS: Úgy van! A népre tekintettel kell lennünk, de azért nem szabad halogatnunk sem a cselekvést. Legjobb lenne, ha este elfogathatnánk őt valahol, csak meg kell tudnunk, hol tartózkodik ma este.

ANNÁS: Igyekezem majd Iskarióti Júdással beszélni, és rábírom őt arra, hogy árulja el Mesterét.

ELEAZÁR: Ez a Júdás nagyon a Názáreti mellett hangoskodott a bevonulásnál, nem fog-e majd ő bennünket becsapni, és a Názáreti kisiklik kezeink közül?

ANNÁS: Vigyázunk majd rá! Kapzsi ember, de ígérnünk kell tehát neki valami jutalmat. Mit ígértek neki?

KAIFÁS: Adjuk neki talán egy rabszolga árát, 30 ezüst séhelt. Vagy többet is megér a Názáreti?

JUBÁL: Ha elpusztítjuk e gyűlölt vetélytársat, 30 arany nem sok, de bízzuk csak a bölcs Annásra Júdás megszerzését. Nem fogunk ráfizetni.

MIND: Úgy van! Úgy van!

ANNÁS: Megyek és körülnézek a városban. Júdás bevásárlás miatt sokszor jár bent, rokonaihoz is eljár, keresni fogom ott is, és talán összetalálkozom vele. *(El)*

KAIFÁS: Eleazár, húzasd össze a tanácsterem függönyeit.

ELEAZÁR: Parancsodra, főpap! *(szolgákkal összehúztatja a függönyt.)*

VIII. Jelenet

JÉZUS: *(tanítványaival az Olajfák hegyére, a városon kívül megérkezik)* Elérkezik a kovásztalanok napja, Péter és János, menjetek be a városba, és készítsétek el nekünk a húsvéti bárányt, hogy megegyük.

PÉTER: Hol akarod, Uram, hogy elkészítsük?

JÁNOS: Kihez menjünk, Uram?

JÉZUS: Íme, amint bementek a városba, találkoztok egy korsó vizet vivő emberrel, kövessétek őt a házba, melybe

bemegyén, és szóljatok a házigazdának: a Mester azt üzeni néked: hol van a helység, hol a húsvéti bárányt tanítványaimmal elköltsem? És ő mutatni fog néktek egy nagy ebédlőt berendezve. Ott készítsétek el.

PÉTER: Így teszünk, Uram! Jöjj, János!

JÁNOS: Menjünk, Péter! *(el a városba)*

(Jézus tanítványaival eltűnik. Simon az utolsó vacsora házából korsóval vízért jön Betsaidához, merít és lassan elmegy vissza a házba.)

PÉTER ÉS JÁNOS: *(a város kapuján bejőve)*

PÉTER: Nézd, János, ott mégyn egy korsót vivő ember!

JÁNOS: Kövessük őt, Péter, ahogy a Mester mondá. *(utána mennek)*

IX. Jelenet

JOACHIM: *(a templom felől jön, Nikodémus Kaifástól jön, és a templom felé megy)* Légy üdvöz, rabbi!

NIKODÉMUS: Béke veled, Joachim! *(körülnéz)* Jöjj el házamba, beszédem van veled.

JOACHIM: Majd holnap eljövök, ma segítenem kell a húsvéti vacsora elkészítéséhez a Názáreti részére.

NIKODÉMUS: *(körülnézve)* Róla kell beszélnem veled, de még ma, mert veszély fenyegeti őt. Neked jótevőd ő, ügyelj hát rá!

JOACHIM: Az életemet köszönhetem neki, oda is adnám érte!

NIKODÉMUS: Végezd dolgodat, s hamarosan jöjj hozzám, de senkinek ne szólj róla!

JOACHIM: Úgy lesz, Uram! *(mindketten sietve el)*

X. Jelenet

JÚDÁS: *(belépve a kapun Joachimmal összetalálkozik)*

JOACHIM: Béke veled, Júdás! Hová igyekszel?

JÚDÁS: Előkészületeket kell tennem a húsvéti vacsorához a Mester részére.

JOACHIM: Én is azért igyekezem! Júdás, azt hallottam, hogy veszély fenyegeti őt.

JÚDÁS: Úgy? Ne féltsd őt. Aki annyi csodát művel, nem kell azt féltetni a veszélytől sem. Rokonaimhoz kell sietnem most, béke veled, Joachim.

JOACHIM: Béke veled, Júdás! *(mindketten el)*

XI. Jelenet

(Két római katona végigmegy az utcán.)

CAJUS: Úgy utálok már ezt a várost, váltanának már fel bennünket, és juthatnánk már mielőbb Rómába!

TITUS: Szívesen mennék Caesar légioival bármerre is, csak már ezeket a zsidókat ne látnám!

CAJUS: Egymást vádolják és rágják a pretor előtt is.

TITUS: Minket gyűlölnék csak önmaguknál is jobban, ha árthatnának, ugyancsak elpusztítanának. *(El.)*

XII. Jelenet

ANNÁS: *(Júdással együtt szembejön a katonákkal)* Ezek a gyűlöletes rómaiak pusztulnának már innen! Az lesz a Messiás, aki ezt megteszi, nem ám a ti Mesteretek!

JÚDÁS: A tegnapi bevonuláskor azt hittem, tényleg királlyá teszi őt a nép.

ANNÁS: Azért kiáltoztál olyan nagyon, hogy a Magas Tanácsban szóba kerültél, mint a lázadó cinkostársa! Elfogatásodat is kívánták többen.

JÚDÁS: *(ijedten)* Igazán? Örült voltam, főpap. Megbántam már balgaságomat. Légy te a pártfogóm, és mindenben szolgálatodra állok.

ANNÁS: Jó is lesz, ha még idejében megjön az eszed, és jóváteszed eddigi hibáidat. Ki kell engesztelned a Magas Tanácsot, nehogy büntársává légy a Názáretinek.

JÚDÁS: Mit tegyek, főpap?

ANNÁS: A Sinhedrion ma este együtt van, eljössz oda, és megmondod, hol tartózkodik a Názáreti, hogy elfoghassuk őt.

JÚDÁS: De főpap, én legyek az ő árulója, mikor olyan sok jót tett velem?

- ANNÁS: Ha nem teszed, úgy cinkostársa vagy, és téged is elfogatunk vele együtt s tudod mi vár rád?
- JÚDÁS: *(összeborzadva)* Tudom, főpap! Légy irgalommal!
- ANNÁS: Nemcsak irgalmat, de jutalmat is kaphatsz, ha megjön az eszed. A Magas Tanácstól 30 ezüstpénzt kap az, aki bejelenti, hogy hol van a Názáreti ma este. Gondold hát meg a dolgot, mielőtt rád is díjat tűznek ki. Este itthon találsz. *(Be a házba.)*
- JÚDÁS: *(egyedül töprengve)* Nem! Nem áldozom fel magam érte. Miért? A pénzt, amit néha kapunk, mind szét kell osztanom a szegények között, mellette semmim se lesz sohase. Ha még hozzá valóban elfogják, és csodatévő hatalma is meggyengül, csakugyan a keresztre kerül, s mellette én is. Annás pénzt már ígért, de még állást is kell adnia... s akkor... akkor még talán megmondom, hol lesz ő ma este. Elfogni úgy sem tudják, mert ha tudott parancsolni a haragvó tengernek, lefegyverzi majd a dühöngő embereket is. *(Indul a kapu felé.)*

XIII. Jelenet

- JÉZUS: *(tanítványaival bejön a kapun. Júdás szembejő vele, akire szomorúan tekint.)*
- JAKAB: Mester! Kihez menjünk a városban? Péter és János nem jöttek vissza még.
- ANDRÁS: Itt jön Júdás, ő bizonyára velük volt, ő biztosan tudja.
- JÚDÁS: *(zavartan, Jézusra nem mer nézni)* Tudom, ... de most nincsenek már ott. Bevásárolni voltam velük, és ... *(Jézusra tekint)* Elmaradtam tőlük, nem találtam már meg őket... Uram! Miért nézel rám oly átható tekintettel?
- JÉZUS: *(nem felel Júdásnak, csak ránéz)* Jöjjetek velem, szeretteim, a Shusan kaputól nem messze lakik jó anyám. Mielőtt a vacsorához ülnénk, látogassuk meg őt. Búcsút veszek tőle. János is odajön, és elvezet onnan majd bennünket. *(Elmennek az oldalutcán.)*

XIV. Jelenet

(Vizért menő asszonyok. Lea és Eszter is köztük van.)

- ESZTER: Valóban nálatok lesz a húsvéti vacsorán a Mester?
LEA: Igen, Fülöp bátyám és atyám is azt mondták, hogy hozzánk jön ő ma tanítványaival, és az ebédlőtermet nekik adjuk ma estére.
ESZTER: Szeretnék ott lenni, és én is hallgatni őt!
LEA: Vacsora után atyámmal együttesen felkeressük majd őket, s akkor velünk jöhetsz majd te is.
ESZTER: Sietni fogok hozzátok. *(Elsietnek.)*

XV. Jelenet

(A templom környéke, az utca elnéptelenedik. Őrjáratok cirkálnak az utcákon. Csak Kaifás háza táján van mozgás.)

- ANNÁS: *(kijön a házból Jubállal és Eleazárral)* Hajlandó lesz elárulni ma este 30 ezüstért is, hogy hol lesz a Názáreti. Ráíjesztettem, hogy őt is elfogatjuk esetleg. Ettől ugyancsak megijedt. Ügyeljetek rá, hogyha eljön, amire biztosan számítok, ne beszélhessen másokkal, csak veletek, s hozzám csak akkor eresszétek be, ha a 30 ezüstért kész az árulásra.
JUBÁL: Bízd csak ránk, Uram!
ELEAZÁR: Körülnézünk a városban is, hátha találkozunk vele, s idehozzuk őt.
ANNÁS: Csak óvatosan! A hátsó ajtón vezessétek be, hogy zavartalanul beszélhessek vele.
JUBÁL: Úgy lesz, Annás! *(Annás vissza a házba, Jubál és Eleazár el.)*

XVI. Jelenet

- JÁNOS AP.: *(Péterrel kijön a házból)* Minden rendben van a vacsorához, Péter?
PÉTER: Úgy van, János! Hívhatjuk már a Mestert!
JÁNOS: Siessünk hát, Péter! *(Elsötétedik, elsietnek.)*

XVII. Jelenet

- JOACHIM: *(battyuval vállán Tóbiással a mellékutcából)* Nekem is azt mondták, hogy nem ő gyógyított meg, hanem itt az ő szent vizük.
- TÓBIÁS: Ha nem jön a Názáreti, ott ülnék még ma is a ház sarkán, alamizsnáért könyörögve, és nem láttam volna sohasem talán. Ő a Messiás, aki minket megváltott, ő megváltja Izraelt is.
- JOACHIM: Bármit mondjanak is a főpapok és az írástudók, minket a Messiás gyógyított meg. Nem félek ezt megmondani, még a Sinhedrion előtt sem.
- TÓBIÁS: Ne is féljünk a farizeusoktól. Sokan vagyunk, akiknek Jézus jót tett, és nem engedjük, hogy bántódása legyen.
- JOACHIM: Úgy van, Tóbiás! Ha Nikodémusnál végeztem, eljövök hozzád, és együtt megyünk azokhoz, akik Jézus barátai. Most csak annyit tudok, hogy veszély fenyegeti őt, de ezt el kell hárítanunk.
- TÓBIÁS: Úgy legyen, Joachim. Várok rád otthon! *(El. Joachim be a házba.)*

XVIII. Jelenet

(A színtér lassan elsötétedik, a zenekar játszik, halk zene. Katonai őrzérek menetelése. A zene elhalkul. Nikodémus házának elő részén a függöny széthúzódik, és láthatóvá lesz az utolsó vacsora terme. Nikodémus vezetésével Jézus megjelenik a tanítványokkal.)

- NIKODÉMUS: Üdvözlég, Uram, házamban. Íme, ebédlőtermem rendelkezésedre adom. Köszöntelek, tanítványok, benneteket is.
- JÉZUS: Köszönöm, Nikodémus!
- PÉTER: Lásd, Uram, a terített asztalt és rajta a bárányt. Mindent úgy rendeztünk, ahogy parancsoltad.
- JÉZUS: *(az égre tekint)* Ó, mennyei Atyám! Te kitárod kezedet, ételt-italt adsz nekünk alkalmas időben, és betöltesz áldásoddal minden élőlényt.
- APOSTOLOK: Ámen! Ámen!

JÉZUS: Vágyva vágytam ezt a húsvéti vacsorát enni veletek, mielőtt szenvedek. Mert mondom néktek, hogy soha többé nem eszem azt, míg be nem teljesedik az Isten országában. Nikodémus, hozass be nekem egy korsó vizet és egy tálat.

NIKODÉMUS: Igen, Uram. *(El.)*

JÉZUS: Mielőtt az asztalhoz ülnénk, telepedjetez körém, és oldjátok meg saruitokat. *(Leveti felső ruháját.)*

MÁTÉ: Mit akar a Mester? Nem tudod, Péter?

PÉTER: Nem tudom, Máté.

NIKODÉMUS: *(szolgával vizet, tálat és kendőt hozatva)* Íme, Uram, a víz és a kendő.

JÉZUS: Köszönöm, Nikodémus. *(A kendőt dereka köré köti. Nikodémus el. Jézus a tálba vizet tölt, és Péter elé térdel.)*

PÉTER: Uram, te mosod az én lábamat?

JÉZUS: Amit én cselekszem, te most nem érted, de majd megérted azután.

PÉTER: Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha. *(felkel)*

JÉZUS: *(térdelve)* Ha meg nem moslak, nem lesz részed énvelem.

PÉTER: *(leül)* Uram! Akkor hát ne csak lábamat, hanem kezemet és fejemet is mosd meg. *(Jézus vizet önt Péter lábára és megtörli.)*

JÉZUS: Aki meg van mosva, elég neki, hogy lábát mossák meg, akkor egészen tiszta. *(Felkel és a tanítványokhoz sorba megy, utoljára Júdához.)*

JÁNOS: Uram, ne alázkodj meg előttem! *(halk zene)*

JÉZUS: Boldogok az alázatos szívűek, János!

MÁTÉ: Ne szégyeníts meg, Uram.

JÉZUS: Ne ellenkezz, Máté, s majdan kövesd példámat.

JAKAB: Ó, Uram, nem vagyok méltó erre a nagy szeretetedre!

JÉZUS: Akik engem szeretnek és Atyámat, azok nem méltatlanok, Jakab!

TAMÁS: Köszönöm kegyelmedet, Mester!

JÉZUS: Akinek tiszta a lelkiismerete, Tamás, annak nincsen mit köszönni.

ANDRÁS: Legyen, Uram, a te akaratod szerint!

JÉZUS: Te is akarj hasonlóképp cselekedni, András.

FÜLÖP: Uram, a te szolgád vagyok, s te engem szolgálsz?

JÉZUS: Bizony-bizony, mondom néktek, Fülöp, nem nagyobb a szolga uránál, sem az apostol nem nagyobb annál, aki őt küldte.

BERTALAN: Alázatosságban is követni akarlak, Uram!

JÉZUS: Boldog leszel, Bertalan, ha meg is teszed azt.

TÁDÉ: Mester, köszönöm a Te szeretetedet!

JÉZUS: Szeressétek egymást, Tádé, mindnyájan, amint én is szeretlek titeket.

JAKAB II Ó, Uram, jószágod határtalan.

JÉZUS: A te jószágodnak se legyen határa, Jakab.

SIMON: A te utolsó szolgádat megszegyeníted, Uram!

JÉZUS: Bizony mondom néked, Simon, az utolsókból lesznek az első, az elsőkből az utolsó. *(Ránéz Júdásra.)*

JÚDÁS: Uram! Ne-ne mosd meg az én lábamat!

JÉZUS: *(szomorúan sóhajtvá)* Júdás, Júdás, de megmosom lábadat. *(A szolga a kancsóból Jézus kezére önt, majd kiviszi a vizet, stb.)*

JÉZUS: *(felveszi felső ruháját, zene elhallgat)* Ti most tiszták vagytok, de nem mindnyájan. Tudjátok-e, mit cselekedtem én most titekek? Ti engem Mesternek és Úrnak hívtok, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is mosnotok kell egymás lábait. Mert példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem titekek, ti is úgy cselekedjétek. Ha ezeket tudjátok, boldogok vagytok, ha megteszitek azokat. Nem mondom mindnyájatokról, én tudom, kiket választottam, hanem, hogy beteljesedjék az írás: aki egy kenyéren van velem, sarkát emelte ellenem. Már most megmondom, mielőtt megtörténik, hogy mikor meglesz, higgyétek, hogy én vagyok Krisztus. Telepedjétek le, szeretteim! *(Mindnyájan leülnek.)* És költsök el a húsvéti bárányt. Íme a keserű füvek, amott a mártás és a bor. Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között. Mert mondom néktek, hogy mostantól fogva már nem iszom a szőlő ezen terméséből addig a napig, mikor azt az újat iszom majd veletek Atyám országában. *(Jézus feláll, feltekint. Kezébe veszi a kenyeret, megáldja, megszege. A tanítványok ájtatosan nézik Jézust.)*

Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik. *(A kenyeret szétosztja. Felveszi a kelyhet, feltekint az égre.)* Vegyétek és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az Újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. *(A tanítványok ájtatosan isznak a kehelyből, amelyet körbe adnak. Jézus leül, fejét lehajtja, majd keveset fogyaszt. Kívülről a kar énekli a Pie Pelicane himnusz, amely alatt elköltik a vacsorát, s a kenyérből a mártásba mártanak.)*

JÉZUS: Bizony mondom néktek, hogy egy közületek el fog árulni engem.

PÉTER: Uram, ki árulhatna el téged?

JÉZUS: Egy a tizenkettő közül, aki velem kezét a tálba mártja.

JAKAB: Csak nem én, Uram?

ANDRÁS: Vagy én?

MIND: Én vagyok-e, Uram?

JÉZUS: Az ember fia elmegy ugyan, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az ember fiát elárulja, jobb lett volna annak, ha nem született volna az az ember.

JÁNOS: *(Jézus keblére borulva)* Ki cselekedhetné ezt közülünk, Uram?

JÉZUS: Az, akinek én a bemártott falatot adom. *(Júdásnak nyújtja.)*

JÚDÁS: Csak nem én vagyok, rabbi?

JÉZUS: Te monád, Júdás. Amit cselekedni akarsz, siess vele.

JÚDÁS: *(lehajolva kifut)*

JÁNOS: Hová futott el Júdás?

JÉZUS: Fiacskáim! Még egy kevésbé vagyok veletek. Szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket. Arról ismernek majd meg mindnyájan, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel lesztek egymáshoz.

PÉTER: Uram, hová még?

JÉZUS: Ahová én megyek, oda te most nem jöhetsz utánam, de majd követni fogsz később.

PÉTER: Miért nem követhetlek most? Életemet adom érted.

JÉZUS: Életedet adod értem? Simon, Simon! Íme a sátán megkívánta, hogy megrostáljon titeket, mint a búzát. De atyám házában sok lakóhely van. Megyek helyet készíteni számotokra. Miután ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

TAMÁS: Uram, nem tudjuk, hová mégy, miképpen találnök meg az utat?

JÉZUS: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut el az Atyához másképp, csak én általam.

FÜLÖP: Mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk.

JÉZUS: Annyi ideig vagyok veletek, és nem ismertek engem? Fülöp, aki engem lát, látja az Atyát is. Mert én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem. S én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, az igazság lelkét, az titeket megtanít mindenre, s eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek. Békességet hagyok nektek, az én békességemet nem mint a világ adja, adom én nektek. Azért ne féljen a ti szívetek. Én vagyok az igaz szőlőtő, és Atyám a szőlőműves. Miképp a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha énbennem nem maradtok. Mert ti vagytok a szőlővesszők, és nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ti az én barátaim vagytok, ha megcselekszitek, amit parancsoltam. Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatoknál. A zsinagógából kizárnak titeket. Sőt eljön az óta, hogy minden, aki megöl titeket, szolgálatot vét tenni Istennek. Bizony mondom nektek, hogy ti majd sírtok és keseregtek, és a világ majd örülni fog. Azonban szomorúságtok örömbe fordul és örömtők senki sem veszi el tőletek. Bízatok, én meggyőztem a világot.

(Az égre emeli szemét és így imádkozik)

Atyám! Eljött az óta, dicsőítsd meg fiadat, hogy fiad is megdicsőítsen téged. Megismertettem nevedet az emberekkel, kiket a világból nekem adtál. Szent Atyám, tartsd meg őket, s a te nevedben, hogy egyek legyenek. Ők elfogadták, hogy te küldöttél engem. Én óértük könyörgök, Szent Atyám, tartsd meg őket. Óvd meg őket a gonosztól. Szenteld meg őket az igazságban. De nem

csupán ő érettük könyörgök, hanem azokért is, kik az ő szavaik által hinni fognak énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, mint te, Atyám én bennem, és én tebenned, úgy, hogy ők is legyenek bennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldöttél engem. Én igaz Atyám! Akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is ott legyenek, hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál a világ alkotása előtt.
(Mindnyájan felkelnek, és kiterjesztett karokkal asztali imát mondanak)

JÉZUS: Alleluja! Dicsérjétek szolgák az Urat, dicsérjétek az Úr nevét.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Legyen áldott az Úr neve most és mindörökké!

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Napkelettől napnyugatig dicsértessék az Úr neve.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Magasztos az Úr minden nép fölött, és az eget fölött az ő dicsősége.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Kicsoda, mint a mi Urunk Istenünk? Ki a magasságban lakik.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: És a mennyből a legkisebbre is tekint a földön.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Fölemelve a földről a nyomorultat és szemétből fölmagasztalva a szegényt.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Hogy a fejedelmekhez ültesse őt, az ő népe fejedelméhez.

MIND: Alleluja!

JÉZUS: Ki a házban lakást ad a magtalannak, mint a fiaikon örvendező anyának.

MIND: Alleluja!

(karjaikat leeresztik)

JÉZUS: Szeretteim! Menjünk az Olajfák hegyére!

(Jézus megáldja egyenként őket, elmennek. Halk zene)

NIKODÉMUS *(bejön és összehúzza a függönyt. Eszter és Lea szomorúan néznek a távozók után.)*

XIX. Jelenet

- JÚDÁS: *(előjön a sötét utcából, feltekint az utolsó jelenetnél az utolsó vacsora termére, majd görnyedten elsiet Kaifás háza felé, tétozódik, bemenjen-e. A sötétből előlép Eleazár és Jubál két zsidó poroszlóval.)*
- JUBÁL: Fogjátok el, poroszlók, ezt a gyanús alakot!
- ELEAZÁR: Vajon ki kóborol ilyen későn egyedül? Allj, ki vagy?
- JÚDÁS: Béke veletek, tiszteletreméltó papok. Iskariothi Júdás vagyok, nem járok rossz szándékban.
- JUBÁL: A Názáreti tanítványai sohasem járhatnak jó szándékkal, éjszaka főképpen nem.
- JÚDÁS: Annás főpaphoz megyek, ő vár engem. Fontos hírem van számára.
- JUBÁL: Úgy? Annás a hátsó épületben vár minket is. Milyen híreid vannak számára a Názáretiről?
- JÚDÁS: Honnan gondolod, hogy róla hozok hírt?
- JUBÁL: Nézd, Júdás! Te félrevezetheted a Mesteredet és a társaidat is, de minket nem csalhatsz meg. Annásnak megígérted, hogy megmondod, hogy a Názáreti hol lesz ma este. Jutalmul nem lesz bántódásod lázító viselkedésedért, és még 30 ezüst pénzt is kapsz.
- ELEAZÁR: Mestered és a tanítványok ma kezünkbe kerülnek nélküled is. Menj hát utánuk, hogy a kincstartót is elfoghassuk, és a lázítóval együtt állíthassuk a törvény elé.
- JÚDÁS: Nem, én nem maradok már a Názáreti társaságában. Nem megyek utánuk, engem ne bántsatok. A ti emberetek lesztek, de gondoskodjatok is rólam.
- JUBÁL: 30 ezüstrrel kezdhetsz már valamihez, s ha tanúskodásoddal szolgálatunkra leszel, a tanács továbbra is gondoskodni fog rólad. Légy hát, Júdás, okos!
- JÚDÁS: Bíz csak rám, Jubál! Menjünk hát Annáshoz. *(hátról el)*

XX. Jelenet

(Kaifás házában a tanács kivonul az oszlopcsarnokba. Fáklyások világítanak. Tanácskozó csoportok.)

KAIFÁS: *(sietve jön és elfoglalja a helyét)* Tiszteletreméltó papi fejedelmek! Bölcs írástudók és atyái a népnek! Együtt maradtunk e szokatlan időben, hogy végre cselekedjünk is valamit a Názáreti lázító ellen.

MIND: Úgy van! Úgy van!

LÉVI: Még ma kézre kell kerítenünk őt!

KAIFÁS: Úgy van, Lévi! Ezt kell tennünk.

JUBÁL és ELEAZÁR: *(belépnek)* Üdv a Magas Tanácsnak!

KAIFÁS: Nos, Jubál, mily eredménnyel jártatok?

JUBÁL: A Názáreti egyik tanítványa, Iskariothi Júdás, akiről már szó volt, itt van a házban, Annásnál.

KAIFÁS: Jól van, Jubál! De más tanukról is gondoskodnunk kell. Téged és Eleazárt bízunk meg vele, hogy az ítélethez szükséges tanuk együtt legyenek.

ELEAZÁR: Én és Héli ott voltunk, amikor a szombatot megszegte.

JUBÁL: Mindnyájan ott voltunk, amikor viperafajzatnak nevezett, és meggyalázott minket.

HÉLI: Nem kellene ide tanuk, mi tudjuk, hogy bűnös, és elítélhetjük őt.

LÉVI: Hitetlen! Lázadó! Halál reá!

MIND: Igen! Halál reá! *(zaj)*

KAIFÁS: Magas Tanács! Mi ezt elhatároztuk már! De nem tudjátok, hogy nem hajthatjuk végre? A nép egy része olyan ünneplésben részesítette a Názáretit, hogyha mi megölnénk őt, a nép haragja ellenünk fordulna. Meg aztán a római procurator jóváhagyása nélkül ki nem végezhetnénk. Ezért igenis tanukra van szükségünk, mégpedig a nép köréből, nehogy csak a papok legyenek ellene.

JUBÁL: Ha csak tanuk kellene, hozunk azokat!

ELEAZÁR: Ha kell, még arra is, hogy a Názáreti nem gyógyított, hanem gyilkolt.

KAIFÁS: Vigyázzatok! Csak okosan! Legfontosabb legyen annak a bizonyítása, hogy király akart lenni, hogy lázadó.

ANNÁS: *(belép, az ajtóban megáll)* Tiszteletreméltó főpap! Magas Tanács! A mindnyájunk által gyűlölt Názáreti egyik tanítványa, Iskariothi Júdás kívül várakozik és hajlandó elárulni mesterét.

KAIFÁS: Hívasd őt elénkbe, Annás!

ANNÁS: Jubál, vezesd őt ide! *(Jubál el.)*

KAIFÁS: Óvatosan bánjunk az emberrel, sok hasznát vehetjük esetleg.

JUBÁL: Magas Tanács! Íme itt van Júdás.

JÚDÁS: *(az ajtóban tétozva megáll)*

KAIFÁS: Lépj közelebb, barátom! Te vagy Júdás Iskariothes?

JÚDÁS: Igen, főpap, de azt hittem, egyedül találalak.

KAIFÁS: Nem tesz semmit, ha többen vagyunk, mi mindnyájan egyet akarunk, és ha okos ember vagy, te is nekünk fogsz segíteni.

ANNÁS: Úgy van, nekünk segít Júdás!

KAIFÁS: Te a Názáreti tanítványa vagy, ugye?

JÚDÁS: Igen, azaz csak voltam.

KAIFÁS: Látom, okos ember vagy, és észreveszed, hogy ott veszély vár rád, tehát inkább otthagyd őt és társait.

JÚDÁS: Úgy van, főpap!

KAIFÁS: Nos, hát ha a mi emberünk kívánsz lenni, mi megbocsátjuk neked, hogy eddig vele voltál, hogy a lázításban, gyalázkodásaiban részes voltál, nem lesz semmi bántódásod, eltartásodról és jövődről gondoskodunk, sőt még jutalmul 30 ezüst pénzt is kapsz, ha most odavezeted embereinket, ahol a Názáreti tartózkodik, hogy elfoghassuk őt.

JÚDÁS: *(ijedten)* Most? Nem, nem tehetem. Nem is tudom, hova mentek. Ma nem tehetem.

KAIFÁS: Júdás! Minket te nem csalhatsz meg, te tudod, hogy ő hol van, de mi is tudjuk, Júdás! Jó, ha te nem vezeted az örséget, majd ők idehozzák a Názáretit társaival együtt, de te is közéjük kerülsz.

JÚDÁS: Nem! Ne – ne!

KAIFÁS: Látod, légy hát okos. *(csörgeti a pénzt)* Nézd ezt a zacskót, 30 ezüst van benne, megszámlálhatod! Ez egy vagyon, és csak a kezedet kell kinyújtani utána.

JÚDÁS: *(magában)* Mit tegyek? ... Harminc ezüst, egy kis vagyon... De vajon megszabadul-e most is Jézus ellenségei kezéből, mint oly sokszor máskor is? Meglátom, nem vezett-e el már hatalma. Ha ő Messiás, győznie kell... Ha nem, akkor ... jobb dolgom lesz, ha ide csatlakozom... *(hangosan)* Jól van hát, legyen, amint kívánjátok! De a pénzt adjátok most a kezembe.

KAIFÁS: *(odadobja)* Itt van, Júdás, olvasd meg.

JÚDÁS: *(számlálja)* Egy, kettő... harminc. Megvan. 30. *(a zacskót örömmel elteszi)*

KAIFÁS: Jubál, Eleazár, Lévi és Héli! Vegyetek magatokhoz poroszlókat, szolgálkat, és Júdás elvezet benneteket. Ide hozzatok őt.

JUBÁL: No, induljunk, hogy mielőbb itt álljon Izrael királya, a hamis Messiás.

MIND: Úgy van, induljunk!

JÚDÁS: *(pénzét csörgeti)* Legyetek nyugodtak, kezeitekbe adom őt, de jól ügyeljetek, hogy kezeitekben maradjon is!

ELEAZÁR: Bízd csak ránk, Júdás! Mondjad, hányan lesznek a Názáretivel?

JÚDÁS: Csak a 11 apostol.

ELEAZÁR: *(szolgáihoz)* Malachus, 6 poroszló, 6 szolga, 4 fáklyás ember jöjjön velünk, köteleket is hozzanak magukkal.

MALACHUS: Meglesz, uram!

KAIFÁS: Induljatok! Mi pedig vonuljunk a hátsó terembe. *(Felkelnek, átmennek, Jubál és a többiek lámpákkal, fáklyákkal el. Szolgák a kertben tüzet raknak.)*

XXI. Jelenet

(Jézus az Olajfák hegyén tanítványaival előtűnik.)

JÉZUS: Űljetek le itt, míg odébb megyek és imádkozom. Péter, Jakab és János jöjjenek velem. *(Előremennek.)* Szomorú az én lelkem mindhalálig, várjatok itt, és virrasszatok vele. Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek. *(Odább megy a sziklához, leborul.)* Abba Atyám! Ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár, mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te. *(Lehajtja fejét. Halk*

zene. Előrejön a tanítványokhoz, akik alszanak.) Simon, te alszol? Így hát egy órát sem bírtatok virrasztani velem? Ébren legyetek és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. (Újra visszamegy imádkozni.) Atyám, ha el nem múlhatik e pohár anélkül, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod. (erős fény vetődik a sziklára, és megjelenik az angyal kehellyel)

ANGYAL: Az Atya küldi neked a vigasztalás kelyhét. Erősítsd véle tested gyöngeségét. Ne riasszon vissza, ami most rád vár. Szenvedés, kínlódás és a kereszthalál. Töröld el a emberiség minden vétkét, bűnét. Legyen erőd befejezni a megváltás művét. *(A kelyhet Jézusnak átnyújtja.)*

JÉZUS: Atyám, legyen meg a Te akaratod. *(Iszik a kehelyből, visszaadja az angyalnak, az angyal eltűnik. Jézus lehajtott fővel térdel, majd feláll, hátrajön Péterhez.)* Aludjatok már, és nyugodjatok, íme elközelgett az óra, és az ember fia a bűnösök kezébe adatik. Keljetek fel, menjünk. *(Fáklyások, poroszlók alakjai tűnnek fel.)* Ímhol közeledik, aki engem elárul.

JÚDÁS: *(a csoporttal felér Jubálhoz)* Akit megcsókolok, ő az, fogjátok meg és vigyétek el, jól vigyázva rá. *(Jézushoz megy.)* Üdvözlégy, rabbi!

JÉZUS: Barátom, mi végre jöttél?

JÚDÁS: *(megcsókolja Jézust)*

JÉZUS: Júdás! Csókkal árulod el az ember fiát? És ti kit kerestek?

MIND: A Názáreti Jézust!

JÉZUS: Én vagyok!

MIND: *(a földre esnek)*

JÉZUS: Kit kerestek?

MIND: A Názáreti Jézust!

JÉZUS: Mondtam néktek, hogy én vagyok, ha tehát engem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni.

PÉTER: Uram! Közéjük vágjunk e karddal? *(kardjával Malachus fülét levágja)*

MALACHUS: Jaj, a fülem!

JÉZUS: Hagyjátok el, ne tovább. Tedd hüvelyébe kardodat, mert mindazok, akik fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.

Vagy azt véled, hogy nem kérhetem Atyámat, és ő 12 légiónál több angyalt küld nekem? A poharat, melyet Atyám nekem adott, ne igyam-e meg? Lépj ide, barátom. *(Meggyógyítja Malachus fülét.)*

JUBÁL: Poroszlók, előre, kötözzétek meg!

JÉZUS: Mint latorra, úgy jöttetek rám, kardokkal és dorongokkal. Mikor naponként köztetek voltam a templomban, nem tettétek rám kezeiteket, de ez a ti órátok, és a sötétség hatalma. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.

ELEAZÁR: Fogjátok és kötözzétek meg őt! Katonák, előre! *(A tömeg ráront Jézusra, megkötözik őt, a tanítványok elfutnak.)*

LÉVI: Most tégy csodát, ha te vagy a Messiás!

JUBÁL: Szabadítsd meg magad, Izrael királya! Induljunk és vigyük őt a Magas Tanács elé!

MIND: Vigyük a tanács elé! *(Eltűnnek.)*

XXII. Jelenet

JÁNOS: *(András és Jakab apostol befut a kapun.)* Fussatok segítségért, Joachimhoz és Tóbiáshoz, én Nikodémushoz futok.

ANDRÁS: Máriához ne szóljak be?

JÁNOS: Ne, ne. Hagyjátok őt nyugodni. Holnap is megtudhatja a szomorú hírt. Siessünk! *(Ketten balra el. János Nikodémushoz fut be a házba.)*

XXIII. Jelenet

II. POROSZLÓ: *(futva Kaifás házához, az udvaron már kiabálva)* Elfogtuk, és hozzuk őt! *(Befut a terembe.)*

SZOLGA: *(a tűznél)* Bemegyek és megkérdem, hova vigyük a fáklyákat?

KAIFÁS: *(az ajtón kilépve a poroszlóhoz)* A város kapujánál várakozol, és Annás főpap hallgatja ki először a foglyokat.

II. POROSZLÓ: Úgy lesz, uram. *(El. Kaifás vissza a házba.)*

XXIV. Jelenet

(Nikodémus és János együtt kijönnek a házból.)

JÁNOS: *(izgatottan)* Uram, segítsenek megszabadítani őt, ne hagyjuk el a Mestert.

NIKODÉMUS: Bízzál, fiam, elsősorban a Mesterben. Ha ő nem akarja, nem árthatnak neki, és nem lesz bántódása. Mi is megteszünk mindent. Beszélni fogok mindjárt a tanácsban azokkal, akik a mi pártunkon vannak.

JÁNOS: Nézd, ott hozzák őt!

XXV. Jelenet

(A poroszlók és kísérőik elhurcolják Jézust kiabálva.)

POROSZLÓK, SZOLGÁK: Előre! A Tanács elé, népámító! stb.

JUBÁL: Annás főpap elé visszük őt először. Vigyétek! *(A tömeg zajongva tódul a palota elé. Péter távolról követi őt, majd Jánossal bemegy a főpap kertjébe. Péter kívül marad.)*

ELEAZÁR: *(négy emberhez)* Ti vagytok a tanuk, itt kint várakoztatok, míg értetek jövünk.

XXVI. Jelenet

ANNÁS: *(Egyedül kilép a teremből s leül. Jézust eléje lökdösik.)*

JUBÁL: Uram, Annás, itt a népámító csodarabbi!

ANNÁS: Hányan vannak tanítványaid és követőid? Hol a tömeg, amely Messiásnak, Királynak üdvözölt? ... Sokan vagytok? ... Nem felelsz? Új tanításokat hirdetsz a népnek. Hogyan szól az az új tanítás?

JÉZUS: Én nyilván szólottam a világnak, én mindenkor a zsinagógában tanítottam és a templomban, ahová a zsidók mindnyájan összegyűlnek, és titokban semmit sem szólottam. Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, akik hallották, mit beszéltem nekik, íme azok tudják, mit mondtam én.

II. POROSZLÓ: *(arcul üli Jézust)* Így felelsz-e a főpapnak?

JÉZUS: Ha rosszul szólottam, tégy bizonytságot a rosszról, ha pedig jól, miért ütsz engem?

ANNÁS: *(felkel)* Vigyétek be őt Kaifás főpap és a Tanács elé!
 JUBÁL: Parancsodra, főpap! Hozzátok őt utánam! *(Jézust belökdösi a terembe)*
 ANNÁS: Eleazár, hol vannak a tanuk?
 ELEAZÁR: Az utcán várakoznak. Uram, jöjj velem. *(kimennek)*

XXVII. Jelenet

SZOLGÁLÓ: Nemde te is a Názáreti tanítványai közül vagy?
 PÉTER: Asszony! Nem ismerem őt!
 II. SZOLGÁLÓ: Te is közülük való vagy. A Gallileai Jézussal valál!
 PÉTER: Nem tudom, nem értem, mit mondasz. Esküszöm, nem vagyok.
(Kakaskukorékolás.)

XXVIII. Jelenet

(Kaifás elől, a többi tanácstagok utána kijönnek és helyeiket elfoglalják, Jézust utána vezetik. Annás és Eleazár a tanukkal tárgyalnak.)
 KAIFÁS: A Magas Tanács nyilvánosan tárgyalja a Názáreti Jézus bűneit. Új tanításaid a hit ellen szólnak, megcsúfolják Mózes törvényét, mit hozol fel védelmedre?
 JÉZUS: *(hallgat)*
 KAIFÁS: Nem felelsz? Beszéljenek helyetted a tanuk! Héli! Kaifás: Mit láttál te?
 HÉLI: Szombatnapon betegeket gyógyított, Joachimmal hazavitette ágyát, pedig Eleazárral megtiltottuk azt neki. Ezzel azt tanította, hogy a szombatot nem kell megtartani.
 KAIFÁS: Elég! *(Annás, Eleazár és a tanuk belépnek)* Eleazár, mit bizonyítasz?
 ELEAZÁR: A farizeusokat házasságtörőnek mondta, a törvény ellenére megvédte a házasságtörő nőt.
 KAIFÁS: Tovább! Lévi!
 LÉVI: Együtt eszik a bűnösökkel, a papokat kígyófajzatoknak mondta.
 KAIFÁS: Annás főpap, te mit rász fel bűnéül?
 ANNÁS: Hallgasd meg e tanukat. Állj elő, Nátán, és beszéljete!

NÁTÁN: Kötélkorbáccsal kergetett ki minket a templomból, pedig a helypénzt és adót megfizettük, feldöntötte asztalomat és széjjelszórta pénzemet.

ANNÁS: Zebedeus!

ZEBEDEUS: Ez azt mondotta, hogy le tudom rontani az Isten templomát, és három nap múlva felépítem azt.

KAIFÁS: Te is hallottad ezt, Alfeus?

ALFEUS: Igen, mi hallottuk, amint mondta: Én lebontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, mely nem kézzel épült.

KAIFÁS: Elég! Elég a tanúságtétel. S mit szólasz ezekre?

JÉZUS: *(nem felel)*

KAIFÁS: Semmit sem felelsz-e azokra, mikről ezek ellened tanúskodnak?

JÉZUS: *(hallgat)*

KAIFÁS: Megesketlek téged az élő Istenre, hogy valld meg nekünk, te vagy-e Krisztus, az áldott Istennek fia?

JÉZUS: Te mondád ... én vagyok, és látni fogjátok az ember fiát a hatalmas Isten jobbján ülni, és eljönni az ég felhőiben.

KAIFÁS: *(megszaggatja a ruháit)* Káromkodott! Mi szükségünk van még tanukra? Íme, most hallottátok a káromkodást. Mit ítélték?

MIND: Méltó a halálra! Méltó a halálra!

KAIFÁS: Fején az ítélet! Szolgáljon csúfságul a hitehagyott! Jubál, őriztesd őt az éjszaka. A Sinhedrion ülését bezárom. *(Felkel, Annással együtt végigmérik Jézust és elmennek. A papok és tanítványok elvonulnak. Többen leköpi Jézust.)*

SZOLGA: *(Péterhez)* Bizonyára te is ez ember tanítványai közül vagy, mert szólásod is elárul eged, hogy gallileai vagy.

PÉTER: Nem vagyok!

SZOLGA: Nem láttalak-e a kertben övele?

PÉTER: Ember! Esküszöm neked az égre, hogy nem ismerem azt az embert. *(Jézus fájdalmasan rátekint Péterre)*

PÉTER: *(sírva megy a házból)* Oh, én Uram és Mesterem!
(szolgák csúfot űznek Jézusból. Köpdösik és arcul verik őt.)

POROSZLÓ: Kössük be a szemét! Ez próféta, hadd lássuk eltalálja-e,
ki ütötte meg? *(bekötik Jézus szemét)*

TÖBBEN: *(arcul ütik Jézust)* Találd el, Krisztus, ki ütött meg
téged? *(durván röhögnek)*

JUBÁL: Elég mára! Holnap folytatjuk! Vegyétek le a kendőt
arcáról, vigyétek az őrségre! Te, ... te gyűlölt Názáreti!
Pfuj! *(leköpi)*
(Mindnyájan elmennek, a szín elsötétül.)

--- Vége a második résznek. ---

--- 30 perc szünet ---

Rész

I. Jelenet

(Jeruzsálem reggel izgatottan ébred. Vízért menő asszonyok.)

- LEA: *(sírva jön Eszterrel)* Elfogták és halálra ítélték az éjjel őt.
ESZTER: Nem ölhetik meg, a helytartó nem fogja megengedni, ha nincsen bűne.
LEA: Atyám azt mondja, mindnyájan ellene esküdnek a papok, s akik kevesen a pártján vannak, nem tudnak semmit tenni. Siessünk Máriához.
ESZTER: Legyünk mellette nagy fájdalmában. *(El.)*

II. Jelenet

(Őrség felvonulása 24 emberrel)

- PETRONIUS KAPITÁNY: Őrség állj! Rómaiak! A zsidók között gyanus mozgolódás van! Megerősített őrszemek állnak fel. Mindenütt 4 ember! Vigyázz! Indulj! *(Őrszemek felállnak. Kapitány 4 katonával be a palotába.)*

III. Jelenet

(Zsidók a templomteret benépesítik. Papok közül Nikodémus, Jairus a templomban imádkoznak, János a tanítványok közül és Aritmathiai József szintén odamennek.)

- JOACHIM: *(Tóbiással)* Ilyenek az emberek, Tóbiás. Mennyivel jót tett a Mester, nemcsak mivelünk, és nem mernek mellénk állni.
TÓBIÁS: Mindnyájan félnek, hogy mégsem a Názáreti fog győzni, és bajba kerülnek.
JOACHIM: Menjünk a templomba és imádkozzunk, hogy múltjék el tőle a veszély. *(be a templomba)*

IV. Jelenet

(Mária, Veronika, Magdolna, Lea, Eszter, asszonyokkal és János)

- JÁNOS: *(Máriához)* Ne menjünk Kaifás háza felé, Mária. A Mesternek is fájna téged szenvedni látni.
- MÁRIA: *(fájdalmasan)* Oh, csak látni engedjétek őt. Ha szemébe nézhetek, megnyugszom.
- VERONIKA: Ő megmondta, hogy találkozni fog még veled, s ez akkor meg is fog történni.
- MAGDOLNA: A Mester minden szava bizonyos! Nyugodj meg, jó anya! Jöjj, menjünk a templomba s imádkozzunk érte.
- JÁNOS: Jöjj, Mária, menjünk a templomba, ott vigaszt találsz.
- MÁRIA: Legyen az ő akarata szerint. Menjünk hát a templomba. *(Bemennek a templomba, letérdelnek, imádkoznak.)*

V. Jelenet

- PÉTER: *(Jakabbal félénken mennek a Kaifás palota felé)* Ott van a Mester a tanácsházban. Nem tudunk segíteni semmit sem megszabadításáért, a tanítványok is mind félnek a papok hatalmától.
- JAKAB: Miért nem tesz csodát a Mester? Ő megszabadíthatná magát.
- PÉTER: Minden úgy történik, Jakab, ahogy ő ezt mondotta. Menjünk, Jakab, keressük meg a többieket, szóljunk barátainknak, talán a tanácsban segíthetnének.
- JAKAB: Siessünk hát, Péter. *(Elmennek.)*

VI. Jelenet

(Eleazár, Héli, Lévi és a farizeusok, Arithathiai József és Nikodémus mennek a tanácsház felé.)

- JUBÁL: *(Kaifás házából kijöve, szolgálkkal)* Vonjátok szét a tanácsterem függönyeit. Készítsétek elő a tanácsstermet.
- ELEAZÁR: *(és Héli)* Nem értem a főpap óvatosságát. Elítéltük a Názáretit, és meg kellene kövezni most mindjárt, miért kell itt még a helytartóhoz is menni vele?

- HÉLI: Úgy van. Istenkáromlásért Mózes törvénye szerint megkövezhetnénk.
- ELEAZÁR: Szóvá is tesszük a tanácsban. *(A tanácsteremben állva beszélgetnek tovább.)*
- LÉVI: *(más farizeusokkal az utcán)* Ma még a keresztre kell kerülnie ennek a lázítónak. Követeljétek ezt hangosan majd, ha én elkiáltom.
- NÁTÁN: Nem kell biztatni bennünket, nyugodt lehetsz.
- LÉVI ÉS NÁTÁN: *(a házhoz érve)* Üdv néktek. *(a teremben beszélgetnek)*
- A. JÓZSEF: *(Nikodémussal)* A gyűlölet oly nagy iránta, hogy nem tudunk semmit sem tenni védelmére.
- NIKODÉMUS: De legalább meg kell kísérelni a halálos ítélet megakadályozását.
- A. JÓZSEF: Az egész tanács ellenében gyengék leszünk, de jótéteményeit fel kell hoznunk védelmére.
- NIKODÉMUS: Megtesszük, József, te is mellettünk vagy, Jairus?
- JAIRUS: Veletek és vele vagyok, ő csodatévő, büntelen.

VI. Jelenet

(A nép vénei, farizeusok gyülekeznek Kaifás házában, és egymással vitatkoznak. A templom csarnokában az árusok is izgatottan tárgyalják a Názáreti elfogatását. Mária és kísérei a templomból kijönnek és hazatérnek.)

- JUBÁL: *(a tanácsházban)* Magas Tanács! Foglalja el mindenki helyét, értesítsd, Eleazár, a főpapokat!
- ELEAZÁR: Megyek, Jubál! *(el)*
- HÉLI: Más Istenkáromlóval nem okoskodtunk ilyen sokat, és hamarabb cselekedtünk.
- NÁTÁN: Sok barátja és követője van annak az embernek, azért kell óvatosnak lennünk.
- HÉLI: Hol vannak a barátok? Hol vannak a követők? Nem látok itt senkit sem közülük. Kitől félnénk hát?
- KAIFÁS: *(Annással belép és elfoglalják helyeiket)* Üdv a Magas Tanácsnak! Összejöttünk, hogy a Názáretire kimondott ítéletünk végrehajtásán tanácskozzunk.
- ELEAZÁR: Cselekedjünk, főpap! Eleget tanácskoztunk már.

JUBÁL: Fején az ítélet!
 LÉVI: Istent káromolta, meg kell kövezni őt!
 MIND: Úgy van! Kövezzük agyon!
 KAIFÁS: Magas Tanács! Mindnyájan tudjuk, hogy a Názáretinek sok követője van, akik minket vádolnának a római helytartó vagy Heródes előtt, ha őt az Istenkáromlás miatt mi megölnénk. Mózes törvénye szerint jogunk volna ehhez, de a gyűlölt római törvények megtiltják nekünk. Vádoljuk be őt a helytartó előtt lázadásért, vallásgyalázásért, Istenkáromlásért, és ítéljen felette ő. Az ő ítélete sem lehet más, mint halál!

MIND: Úgy van! Halál rá!
 LÉVI: Keresztre vele!
 MIND: Keresztre vele! Úgy van! Keresztre vele!
 A. JÓZSEF: Főpapok, szót kérek.
 KAIFÁS: Beszélj, bölcs József!
 A. JÓZSEF: A nép véneinek képviseletében figyelmeztetnem kell a Magas Tanácsot, hogy a kimondott ítélet a gyűlölet és nem az igazságon alapszik.

ANNÁS: *(közbevág)* Hogy beszélhetsz így, Aritmathiai József?
 A. JÓZSEF: Szemtanúja voltam a Názáreti több cselekedetének, de mindig azt láttam, jót tett, betegeket gyógyított.

JUBÁL: *(közbevág)* Igen, ünnepen gyógyított! Megszegte a törvényt!
 A. JÓZSEF: Tanításait többen is hallották, a szeretet hirdette. Nem vagyunk igazságosak, ha ártatlanul halálát kívánjuk.

NIKODÉMUS ÉS JAIRUS: *(felkelve)* Aritmathiai Józsefnek igaza van! A vádakra nincsenek tanúink.

KAIFÁS: *(felindultan)* Nincs igaza! Mindhármukat elbűvölt a varázsló.

ELEAZÁR: Zárjátok ki őket a tanácsból!
 KAIFÁS: *(nyugodtan)* Tiszteletben tartjuk a kort és a bölcsességet, amelyet Aritmathiai József képvisel, úgyszintén megértjük paptársaink tévedését is, őket azok a bizonyos csodák vezettek félre. Mindez nem változtat a Tanács többségének egyöntetű ítéletén.

HÉLI: Keresztre vele!
 MIND: Úgy van! Keresztre!

KAIFÁS Jubál, vezettesd elő a vádlottat. Meggyőződhetek róla mindnyájan, hogy e bűnös embernek nincs csodatevő hatalma, mert ha volna, most segítene vele önmagán.

VII. Jelenet

(Jubál bejön, utána poroszlók belökdösik Jézust)

JUBÁL: Itt a vádlott!

KAIFÁS: *(gúnyosan)* Názáreti, Dávidnak fia! Hol a királyi kíséret? Hol a csodatevő hatalmad?

ANNÁS: *(felkel)* Mondd meg nekünk, ha te vagy a Krisztus!

JÉZUS: Ha mondom is néktek, nem fogjátok hinni, ha pedig kérdezlek, nem feleltek nekem, sem el nem bocsátotok. Ámde mostantól fogva az ember fia az Isten hatalmának jobbján fog ülni.

MIND: Te vagy Krisztus, az Istennek fia?

JÉZUS: Ti mondjátok, hogy én vagyok.

ANNÁS: Mi szükségünk van még tanúságra?

JUBÁL: Hiszen mi magunk hallottuk a saját szájából.

MIND: Úgy van! Istent káromolta.

LÉVI: Keresztre vele!

MIND: Méltó a halálra!

KAIFÁS: Vigyük őt Poncius Pilátushoz, ítéljen felette!

MIND: Halált követelünk! Menjünk Pilátushoz! *(izgatottan, rang szerint csoportosulnak, és lármázva indulnak Pilátushoz. Poroszlók vezetik a megkötözött Jézust. Útközben kíváncsi néptömeg csatlakozik a menethez.)*

VIII. Jelenet

(Pilátus palotáján az őrsem riadót fúj. A palotából két római ifjú lép ki, és kíváncsian néznek a közelgő tömeg felé.)

PETRONIUS KAPITÁNY: *(kisiet a palotából 4 katonával)* A pretórium körül őrség felállani! Indulj. Az utcatorkolatokat elzárni! *(A katonák elzárják a palotához vezető utakat.)*

CLAUDIUS: *(Longinushoz)* Centurio! Mit akarnak a zsidók?

PETRONIUS: Tegnap óta mozgolódnak már. Nem tudom, mi a szándékuk.

CLAUDIUS: Figyelni fogjuk őket Tiberiussal!

TIBERIUS: Nemes Claudius! Mit tehetne ez a csöcselék ellenünk?

CLAUDIUS: Nem ellenünk, biztosan egymás között lesz valami bajuk megint, és a prétor ítéletét kéri.

PETRONIUS: *(az őrség élére megy, a zsidók lármázva jönnek. Lárma: Pilátus elé vele! Ítéletet! stb.)*

IX. Jelenet

ELEAZÁR: *(Longinushoz)* Nemes Centurio! A főpapok és a tanács urad, a helytartó ítéletét kéri egy lázadóra.

PETRONIUS: Azért jöttök ily nagy lármával?

ELEAZÁR: A nép haragja ellen nem tehetünk. Jelentsd meg uradnak, a főpapok törvényt kérnek.

PETRONIUS: Jól van! *(az őrséghez)* Őrség, a törvénykezéshez felállani! *(az őrök elfoglalják helyeiket a palota körül. Claudiushoz)* Nemes Claudius! Törvényt kérnek!

CLAUDIUS: Készen vagyok hozzá. Jelentsd a prétornak is! *(Mind a hárman be a palotába. A zsidók felállnak a térségen. A papok elvegyülnek a nép közé, csak a főpapok állnak együtt az előtérben. Zaj, kürtszó, a palotából kilép Petronius Longinus, majd 2 katona, 2 lictor a fascessel, Pilátus és barátai, Claudius és Tiberius.)*

X. Jelenet

PETRONIUS: Poncius Pilátus helytartó! *(a zsidók lecsendesednek)*

PILÁTUS: *(római üdvözlés után a lépcsőn megállva)* Ki a vádlott?

KAIFÁS: Dicső helytartó! Eléd hoztuk ítéletre ezt az embert, akit Názáreti Jézusnak hívnak.

PILÁTUS: *(lemegy az ítélőszékhez, leül. Barátai mellette elhelyezkednek.)* Mi a vádatok ellene?

KAIFÁS: Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna át neked.

PILÁTUS: Vigyék el, és a ti törvényeitek szerint ítéljétek meg!

JUBÁL ÉS ELEAZÁR: Nekünk senkit sem szabad megölnünk. Úgy találjuk, hogy felzavarja nemzetünket.

KAIFÁS: Hatalmas helytartó! Dicső Pilátus! Azt tapasztaltuk, hogy ez az ember félrevezeti népünket. Ítéld meg őt a te bölcsességed és igazságosságod szerint.

PILÁTUS: Eddig még nem mondtál, főpap, vádat. Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen, akiért ítélőszékem elé hoztátok?

KAIFÁS: Tanításaival megrontja a népet, törvényeinket nem tartja meg, az Istent káromolja!

PILÁTUS: Főpap! Mondjátok meg pontosan, mit mondott és hol követett el törvénszegést ez ember?

ANNÁS: Megtiltja, hogy adót fizessünk a császárnak!

JUBÁL: Felizgatja a népet, tanítván egész Júdeában, Galileától kezdve egész idáig.

LÉVI: Meggyalázta vallásunkat.

ELEAZÁR: Messiásnak, Királynak mondja magát!

HÉLI: Azt mondja, hogy ő a zsidók királya.

PILÁTUS: *(Jézushoz)* Semmit sem felelsz? Nézd, mi mindennel vádolnak téged. – Te vagy tehát a zsidók királya?

JÉZUS: Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszélték neked én felőlem?

PILÁTUS: Hát zsidó vagyok-e én? Saját nemzedet és a főpapok adtak téged kezembe – mit műveltél az országban?

JÉZUS: Az én országom nem e világból való. Ha e világból volna az én országom, harcra kelnének szolgálaim, hogy kezébe ne adassam a zsidóknak.

PILÁTUS: Tehát király vagy te?

JÉZUS: Te mondod, hogy én király vagyok, én arra születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.

PILÁTUS: *(a zsidókhoz)* Én semmi vétséget nem találok ez emberben.

ELEAZÁR ÉS JUBÁL: *(a zsidók egyre hevesebben)* Istenkáromló. Fellázítja a népeket, kezdve Galileától egészen idáig.

PILÁTUS: Hát Gallileai ez az ember?

JUBÁL ÉS ELEAZÁR: Galileából, ahonnet semmi jó nem jöhet.

PILÁTUS: Akkor nem is tartozik az én ítélőszékem elé. Vigyétek őt Heródeshez, Gallileabeli ember fölött ítélkezzen ő.

KAIFÁS: Helytartó! A császár ellenségét neked kellene megbüntetned!

KAIFÁS, ANNÁS, JUBÁL: Helytartó! Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt kezédbe.

PILÁTUS: Vigyétek őt Heródeshez!

KAIFÁS: Legyen hát a lázadó büntetésének érdeme Heródesé.

JUBÁL: Előre Heródeshez! Induljatok.

MIND: Menjünk Heródeshez! *(a tömeg különböző utakon elszéled)*

PILÁTUS: *(Claudiushoz)* Nem talállok semmi vétket benne!

CLAUDIUS: Csak gyűlölet vezetí őket. Piszkos népség ez. *(be a palotába)*

XI. Jelenet

(Annás, Lévi, Nikodémus, A. József, Jairus a templomba mennek be.)

JÚDÁS: *(bújva a templom felé megy)* A Mester nem akarja megszabadítani magát, és én vagyok az árulója. Visszaviszem ezt az átkozott pénzt, talán megkönnyebbülök.

ANNÁS: *(a templom lépcsőjén)* Belátjátok majd ti is, hogy nem csodatevő, de gonosztevő ez az ember.

JÚDÁS: *(belép)* Vétkeztem! Elárulván az igaz vért! Visszahoztam, Annás, pénzeteket, adjátok vissza az én mesteremet!

ANNÁS: Mi közünk hozzá! Te lássad!

JÚDÁS: Úgy hát nem kell az az átkozott pénz, legyen a tietek, égesse a ti lelketeket, ti vérszomjas kutyák! *(A pénzt odadobja, és az szétgurul. Elrohan.)*

NIKODÉMUS: Nem szabad e pénz a templom pénztárába tenni, mert vér díja!

JUBÁL: *(összeszedi a pénzt)* Az idegenek temetője, a Hakeldama már megtelik, új földet kell vásárolni, fordítsuk ezt a pénzt arra.

ELEAZÁR: Alfeusnak, a fazekasnak van egy telke, azt megvehetnénk.

ANNÁS: Úgy van! Ezt a pénzt vidd el hozzá, Jubál, a Sinhedrionnak bejelentjük majd, és biztosan tudomásul is veszik.

JUBÁL: Ha Júdás kezét égeti is ez a pénz, Alfeus bizonyára nem érzi majd azt.

ANNÁS: Júdás ostoba ember! Nem érdemli, hogy gondoskodjunk róla, semmi közünk se legyen hozzá.

JUBÁL: Menjen a Mester után, még melléje kerülhet.

ANNÁS: No, annál több esze van, azt hiszem, minthogy ezt megtegye. *(Annás és társai a templom háttérébe mennek, tárgyalnak.)*

XII. Jelenet

JOACHIM: *(Tóbiással és néhány asszonnyal jön)* Meglátjátok, hogy Heródes sem fogja elítélni őt.

TÓBIÁS: Pilátus is elítélte volna, ha bűne lenne.

I. ASSZONY: De miért hagyja magát a drága mester így meggyalázni?

JOACHIM: Megkérdezzük őt majd, ha újból tanítani fog, és bizonyára megértjük majd akkor.

TÓBIÁS: Nem kellett volna a Mesternek idáig jutni, ha mindnyájan összefogtunk volna, akikkel ő jót tett, de most mindenki gyáván veszni hagyja őt.

ASSZONY: Nektek férfiaknak kell cselekedni. Hol van a 12 tanítvány, miért nem hoztok segítséget Betániából, ha Jeruzsálemben nincsenek férfiak.

JOACHIM: Igazad van, jó asszony. Tudd meg, hogy Betániába is mentek már segítségért a tanítványok közül, de mi haszna, rómaiak ellen nem tehetünk semmit. Ha Pilátus elbocsátja Jézust, akkor hozunk is Betániából segítséget a tanács ellen.

TÓBIÁS: A tanácsban is vannak többen, akik Jézus mellett beszélnek, és nem ellene, de mert kevesen vannak, nem tehetnek semmit sem.

JOACHIM: Ők is segíteni fognak megmenteni a Mestert.

TÓBIÁS: Hátha Heródes szabadon bocsátja őt! A római katonák elkergettek minket, de Fülöp, a kereskedő és fiam ott maradtak a palota körül, amint történik valami, ők hírt hoznak ide a templomhoz.

JOACHIM: Várákozzunk a templomudvarban. *(Bemennek a templom udvarába.)*

XIII. Jelenet

- CLAUDIA PROCULA: *(Pilátus felesége, megjelenik az erkélyen. A szolgálóhoz)* Corvinus, hívd ide Claudius, beszédem van vele.
- CORVINUS: Parancsodra, úrnőm. (El.)
- CLAUDIA: Meg kell tudnunk, Augusta, mit határoztak a Názáreti sorsáról.
- AUGUSTA: Miért érdekel ez téged, Claudia?
- CLAUDIA: Tanításairól hallottam, a szeretetet hirdeti és több csodatételéről is beszélnek az emberek. Nem lehet bűnös ez az ember.
- AUGUSTA: Miért vádolják hát a zsidók mégis Pilátus előtt?
- CLAUDIA: Bizonyára irigylik őt, és féltik tőle hatalmukat és tekintélyüket.

XIV. Jelenet

- CLAUDIUS: *(megjelenik)* Üdv neked, úrnőm!
- CLAUDIA: Mondjad, Claudius, mit végzett Pilátus a Názáreti ügyében?
- CLAUDIUS: Kihallgatta őt, nemes Claudia, és miután a vádlott a római törvények ellen nem vétett, másrészt pedig Gallileai, elküldte őt Heródes Antipashoz, ítélezzék felette ő.
- CLAUDIA: Hát, ha nem találta bűnösnek, miért nem bocsátotta szabadon?
- CLAUDIUS: A zsidó papok felizgatták a tömeget, és vesztére törnek mindenképpen a Názáretinek.
- CLAUDIA: De ebben csak nem fognak segédkezni a nemes rómaiak?
- CLAUDIUS: Úrnőm, az ítélet joga férjedé.
- CLAUDIA: De te barátja és tanácsadója vagy, légy hát ellene annak, hogy őt, és rajta keresztül Rómát is szégyen érje.
- CLAUDIUS: Akaratodnak tolmácsolója leszek nála, ha a vádlottat visszahoznák. Lehet, hogy Heródes elítéli, vagy esetleg elbocsátja őt. *(zajongás)*

CLAUDIA: Micsoda zaj ez? Kérdezd az őrszemtől!
CLAUDIUS: Honnan jön ez a zaj, Cajus?
CAJUS: *(az őrtornyon)* Heródes palotájából jönnek a zsidók erre, és hozzák a vádlottat is.
CLAUDIA: Bizonyára visszahozzák ide, menj, Claudius, Pilátushoz, én üzeni fogok neki még külön is. *(El a palotába.)*

XV. Jelenet

(Fülöp és Tóbiás fia futva a templomhoz jönnek, ahonnan Joachim és társai elősietnek.)

I. GYEREK: *(Tóbiáshoz)* Erre hozzák őt vissza Pilátushoz.
FÜLÖP: Heródes sem ítélte el, sőt, királyi palástot adott rája!
JOACHIM: Meglátjátok, szabad lesz a Mester hamarosan! *(a zaj erősödik)*
I. ASSZONY: Erre hozzák őt! *(az elhaladó tömeg végéhez csatlakoznak, a templomban levők szintén Nikodémus kivételével, aki hazamegy.)*

XVI. Jelenet

NÁTÁN: *(a csoport elején)* Pilátusnak el kell ítélnie őt!
LÉVI: Nemcsak elítélni, de keresztre is kell feszíteni őt!
TÖMEG: Pilátushoz! Ítéletet! *(a zajongó tömeg a pretóriumra kíséri Jézust. A főpapok izgatnak a tömeg között, a katonák közrefogják Jézust. Longinus felsiet a palota lépcsőjén be a palotába.)*
ELEAZÁR: Ha nem kiabáltok halált eléggé, elbocsátunk a szolgálatból benneteket.
II. SZOLGA: Ítéletet, Pilátus! Halál rá!
MIND: Halál rá! Ítéletet, Pilátus!
LÉVI: Keresztre vele! Feszítsd meg őt!
MIND: Keresztre vele! Halál rá!

XVII. Jelenet

(2 kürtös jelt fúj. Csend lesz.)

PETRONIUS: Poncius Pilátus, a helytartó!

PILÁTUS: *(kijön, Claudius és Tiberius kísérik)* Ide hozzátok nekem ezt az embert, mint a nép lázítóját, és íme én előttem kihallgatván semmi vétséget sem találtam ez emberben mindazokból, amikkel vádoljátok. Sőt Heródes sem, mert hozzája küldöttelek benneteket, és íme semmi főbenjáró dolog nem bizonyult rája. Megfenyítem tehát őt, és elbocsátom.

KAIFÁS: Veszítsd el őt! *(Jubál, Eleazár és társai beszélnek a nép között)*

MIND: Veszítsd el őt! Halál rája! *(zaj a nép között)* Ítéletet, Pilátus! *(Claudius hozzáhajol Pilátushoz és magyaráz neki)* Feszítsd meg őt! Feszítsd meg!

PILÁTUS: Vigyétek hát ti őt, és törvény szerint ítéljétek meg.

ANNÁS: Nekünk senkit sem szabad megölnünk!

KAIFÁS: A te kezeden van, dicső Helytartó, az ítélkezés joga. Heródes is azért küldte vissza hozzád ez embert, mert neked kell ítéletet mondanod a császár ellenségén.

PILÁTUS: Mivel ellensége ez a császárnak?

KAIFÁS: Mert királlyá teszi magát!

PILÁTUS: Beszédeiből azt látom, hogy eszelős, ruhája, amit Heródes gúnyból adott rá, királyi, de mindez nem teszi őt még királlyá.

JUBÁL: Azt hirdeti, hogy „a zsidók királya vagyok”!

ELEAZÁR: Feszítsd meg őt! Veszítsd el!

MIND: Feszítsd meg! Ítéletet, Pilátus! *(zaj)*

PILÁTUS: *(felkel, Jézushoz lép)* Mondd, Názáreti, valóban királynak tartod magad? Miért tűröd akkor ezt, amit ezek veled cselekszenek?

JÉZUS: *(nem felel)*

PILÁTUS: Nekem nem felelsz? Nem tudod-e, hogy hatalmam van megfeszíteni és hatalmam van elbocsátani téged?

JÉZUS: Semmi hatalmad sem volna felettem, ha onnan felülről nem adatott volna néked, azért annak, ki engem kezembe adott, nagyobb bűne vagyon.

PILÁTUS: *(elgondolkozva visszalép)*
MIND: Ítéld el, Pilátus! Feszítsd meg őt!
PILÁTUS: *(Longinushoz)* Centurio! Vigyétek el és ostorozzátok meg. *(A katonák elviszik Jézust.)*
MIND: Feszítsd meg! Veszítsd el őt! Halál rá! *(stb., zaj)*
PILÁTUS: *(Claudiussal és Tiberiussal beszél, mialatt a zsidók folyton lármáznak. Végül felemeli kezét és a zaj lecsitul.)* Szokástok, hogy egyet elbocsássak nektek húsvétkor. Van a börtönben egy gyilkos rab és lázadó: Barrabás a neve. Kit akartok tehát, hogy elbocsássak nektek? Barrabást-e vagy Jézust, kit Krisztusnak mondanak?
MIND: Barrabást! Bocsásd el Barrabást! Add ki nekünk Barrabást!
PILÁTUS: És – mit tegyek Jézussal?
MIND: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! Haljon meg ez! Add ki Barrabást!
PILÁTUS: Hát azt akarjátok, hogy egy ártatlant feszíttessek meg? Mondom, én semmi vétket sem találok őbenne! Mi gonoszat cselekedett?
KAIFÁS: Nekünk törvényünk van, s a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten fiává tette magát!
JUBÁL: Halál rá! Feszítsd meg őt!
MIND: Veszítsd el! Feszítsd meg őt!
Corvinus: *(a szolga sietve jön a házból papyrus-tekerccsel. Üdvözlés után)* Uram! Úrnőm, Claudia Procula küldi hozzád ezen üzenetet!
PILÁTUS: *(átveszi az írást, olvassa)* Akit előtted vádolnak, ártatlan. Ne légy vak eszközévé a zsidóknak. Semmi közöd se legyen azzal az igazzal, mert sokat szenvedtem álomlátásban ömiatta. *(összezsavarja az írást. A szolgához)* Menj, és mondd úrnódnak, hogy üzenetét Pilátus megbecsüli. *(felkel és kisietnek be a törvényházba. Corvinus sietve el.)*
ELEAZÁR: Ítéletet, Pilátus! Feszítsd meg őt! Keresztre vele!
MIND: Ítéletet, Pilátus! Keresztre vele! Feszítsd meg őt! *(zaj)*

XVIII. Jelenet

- NIKODÉMUS: *(kijön a házból Eszterrel)* Nem, lányom! Maradj te itthon!
Amint eredményt tudok, sietek hozzátok.
- ESZTER: Kérlek, atyám, jó hírt hozzál, mert Mária is várva várja már, hogy hírt hozzunk róla neki!
- NIKODÉMUS: Menj, leányom, hozzá, vigasztald őt, és amint biztosat tudok, odaküldöm hozzátok Joachimot és Fülöpöt.
- ESZTER: Várjuk őket mielőbb! Béke veled, atyám! *(El.)*
- NIKODÉMUS: *(a tömeg mögött járkal, majd Joachim csoportjához áll.)*

XIX. Jelenet

- PILÁTUS: Megostorozom és elbocsátom. Katonák, előre!
(A katonák kivezetik Jézust a tanácsház udvarára. Egybegyűjtik köréje az egész csapatot, leveszik ruháját, megostorozzák, majd tövisből koronát fonnak és fejére teszik, jobb kezébe nádat adnak. Azután fejüket hajtogatják és gúnyosan mondják) Üdvözlégys zsidók királyá! (Arcul csapják és köpdösik, elveszik tőle a náda, és fejét verik.)
- PILÁTUS: *(kijön a házból, utána hozzák a töviskoronás Jézust)*
Kihozom őt nektek, nézzétek! Ecce homo! Íme az ember!
(és a zsidók) Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!
- JUBÁL: Feszítsd meg!
- PILÁTUS: Íme a ti Királyotok!
- MIND: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!
- PILÁTUS: A ti királyotokat feszítsem meg?
- KAIFÁS: Nekünk nincs királyunk, hanem csak császáruk.
- ELEAZÁR: Feszítsd meg őt!
- MIND: Feszítsd meg őt!
- PILÁTUS: De mi gonoszat cselekedett?
- KAIFÁS: Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja, mert mindaz, aki magát királlyá teszi, ellenszegül a császárnak.
- PILÁTUS: Hogy én nem vagyok a császár barátja?
- ANNÁS: Ha ezt elbocsátod, bevádolunk a császárnál.
- PILÁTUS: Elég! Vízet hozzatok! Legyen meg a kívánságtok.
Kimondom az ítéletet!
- ELEAZÁR: Halál rá! Feszítsd meg őt!

MIND: El vele! El vele! Feszítsd meg őt!

CORVINUS: *(vizet hoz ki egy tálban, és kendőt. Pilátushoz lép.)*

PILÁTUS: *(kezzeit megmossa)* Én ártatlan vagyok ennek az igaznak vérétől! Ti lássátok!

JUBÁL: Az ő vére mi rajtunk és fiainkon!

MIND: A vére szálljon ránk! Feszítsd meg őt!

PILÁTUS: Cenurio!

PETRONIUS: Parancs!

PILÁTUS: Hozass elő három keresztet! Vezettesd elő a két halálraítélt gonosztevőt és Barrabást is a börtönből.

PETRONIUS: Parancsodra, prétor! *(el)*

PILÁTUS: Legyen kívánságtok szerint! A római törvények értelmében kereszthalálra ítélem a Názáreti Jézust! A vére rátok és gyermekeitekre szálljon!

ELEAZÁR: Legyen a vére rajtunk!

MIND: A vére legyen rajtunk! Keresztre vele! Feszítsd meg őt!

PILÁTUS: Tiberius! Írd a kereszt feliratát!

TIBERIUS: Mit írjak, uram?

PILÁTUS: Írjad, Jézus Nazaréus Rex Judeorum. Ugyanezt írd héberül és görögül is. *(A zsidó papok összesúgnak.)*

KAIFÁS: Dicső Helytartó! Hatalmas Pilátus! Ne írjad, Názáreti Jézus, a zsidók királya, hanem ahogy ő mondotta: a zsidók királya vagyok!

PILÁTUS: Amit írtam, megírtam!

NIKODÉMUS: *(Joachimmal elsiet)* Vigyük a gyászhiért szegény anyjának, hogy útközben megláthassa őt!

PETRONIUS: *(elővezeti a három rabot és előhozat három keresztet)* Parancsodra, prétor, az elítélteket előállítottam!

PILÁTUS: Íme, Barrabást, a gyilkost kiadom nektek!

ELEAZÁR: Jöjj, Barrabás, közénk, szabad vagy!

PILÁTUS: Az elítélteket pedig vigyétek és feszítsétek meg! *(bemegy a házba)*

JUBÁL: A keresztre vele!

MIND: Vigyük, feszítsük meg őt! *(Jézus és a latrok vállára rakják a keresztet, és a menet elindul a Golgotára. A százados elől, katonák között Jézus és utána a két lator. Zsidó papok, a nép.)*

XX. Jelenet

(Mária, Veronika, Eszter, Magdolna, Lea Jairussal jönnek a templom sarkán. Találkoznak Nikodémussal és Joachimmal.)

NIKODÉMUS: Mária, jó anya, erősítsd meg szívedet.
MÁRIA: Mi van Jézussal?
NIKODÉMUS: Megkínozták és halálra ítélték őt!
MÁRIA: *(fájdalommal)* Legyen minden az Úr akarata szerint.
JOACHIM: Álljatok félre, a menet erre jön.
MAGDOLNA: Irgalmas Isten! Csakugyan kereszteteket hoznak!
ESZTER: Óh, hogy roskadozik alatta!
MÁRIA: Jézusom! En fiam!
VERONIKA: Óh, mily verejtékes, bárcsak megtörölhetném arcát!

XXI. Jelenet

(Cirenei Simon a kapun be, a menettel szembe jön. Amint odaér a csoporthoz, Jézus összerogy a kereszt alatt. A katonák durván lökdösik, a poroszló úti a kötéllel.)

I. KATONA: Föl! Üss rá, hogy felkeljen!
ELEAZÁR: Csak tettei magát! Ne hagyjátok feküdni!
POROSZLÓ: Fel! *(ráüt)* Előre! Hallod-e!
PETRONIUS: *(visszanéz, odamegy Jézushoz)* Titus! Nézzetek valakit, aki segíti vinni a keresztet, ez nem bírja ki a hegycsúcsig.
TITUS: Vannak itt emberek! *(Cirenei Simonra mutatva)* Elég erős fickó, ez segítsen!
PETRONIUS: Jöjj ide! Segíts az elítéltnak a keresztet vinni.
CIRENEI: *(odalép)* Viszem én. Bár mást is segíthetnék! *(vállára veszi a keresztet, Jézust felsegíti)*
VERONIKA: *(a katonákhoz lép)* Engedjete csak egy pillanatra hozzá, legyen szívetek. *(kendőjét odanyújtja)* Töröld le arcod verítékét, óh jó Uram!
JÉZUS: *(megtörli arcát)* A Mennyei Atya jutalmazza meg jószágodat. *(visszaadja a kendőt)*
MÁRIA: *(nagy fájdalommal)* Fiam! --- Jézusom! *(összerogy)*

JÉZUS: *(kínnal)* Anyám! Kelj fel! Engedd beteljesülni mindazokat, amiknek Atyám akarata szerint teljesedésbe kell menniök. Harmadnapon viszontlátjuk egymást.

MÁRIA: *(felkel)* Óh én szent fiam!

JUBÁL: Félre az útból ezekkel! Menjünk előre!
(Máriát és Veronikát a katonák félretolják.)

PETRONIUS: Indulás előre! Tovább!

POROSZLÓ: Előre!
(Jézus gyengén, támolyogva megy már, Simon viszi a keresztet.)

JUBÁL: Vitessétek keresztjét vele! Ez csak ravaszkodik!
(A menet eltűnik lassan az utcán.)

MÁRIA: *(fuldokolva)* Mennyei Atyám! Adj erőt a fájdalomnak elviselésére! Jöjjetek, anyák, gyászoljatok velem!

VERONIKA: *(kendőjét kibontva)* Nézd, fájdalmas Anyám! Kendőmön itt van Fiad, a Mester arca! Emlékül hagyá ezt nekem!

JÁNOS: Menjünk utánuk, Mária, hogy utolsó perceiben mellette lehessünk!

MÁRIA: Óh Jézusom! Óh én fiam! *(roskadozva János és Veronika segítségével el.)*
(Énekkar: Stabat Mater hangzik fel, majd a menet feltűnik a város felett, ahol síró asszonyok csoportja áll.)

JÉZUS: Jeruzsálem leányai! Ne miattam sírjatok, hanem sírjatok magatok és gyermekeitek felett. Mert íme eljönnek a napok, mikor mondják: Boldogok a magtalanok. Akkor majd kezdik mondani a hegyeknek: Szakadjatok ránk! És a hegyeknek: Takarjatok el minket! Mert ha a zöld fával ezt cselekszik, mi lesz a szárazzal?

JUBÁL: Mit beszél ez még itt is annyit! Tegyétek a vállára a keresztet, viheti már maga is!

POROSZLÓ: *(Simonhoz)* Add oda neki, hadd vigye! Előre!
(Jézus vállára teszik a keresztet, összerogy alatta újból.)

POROSZLÓ: Fel! *(ráüt, Jézus nem tud a kereszttel felkelni, újra Simon veszi át tőle és viszi azt. A menet halad a hegyre. A menet végén Mária és az asszonyok.)*

(Zenekar: Rossini Stabat Materjét játssza, mialatt Jézust vetkőztetik, keresztre fektetik, rászegezik kezét, lábát, majd felállítják a keresztet, majd az álló keresztre létrával felszegezik a táblát. A latrok keresztjét felállítják, ruháikat letépi, a kereszt alá állítják, kötéssel felhúzzák őket és odakötözik.)

CAJUS: No ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat.
(A zene elhallgat.)

JÉZUS: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.

CAJUS: *(felveszi Jézus köntösét)* A köntös az enyém!

TITUS: Nem úgy van! Négyen vagyunk, elvágjuk négyfelé!

CAJUS: Ne vagdaljuk el azt, hanem vessünk sorsot rája, kié legyen.

TITUS: Nem bánom! Itt van a sisakom, és van nálam kocka is.
(leülnek és játszanak)

ANNÁS: No, Názáreti, ha valóban Isten fia vagy, szállj le most a keresztről.

KAIFÁS: Másokat megszabadított, magát nem tudja megszabadítani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és hiszünk neki.

JUBÁL: Az Istenben bízott, mentse meg most, ha akarja őt, mert azt mondta, hogy: Isten fia vagyok!

BAL LATOR: Hallod-e! Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat és minket is. Miattad jutottunk ide mi is.

JOBB LATOR: Te sem félsz az Istentől, holott ugyanazon büntetésben vagy. Mi ugyan az igazság szerint, mert tetteink méltó bérét vesszük, de ez itt semmi rosszat sem művelt.
(Jézushoz) Uram, emlékezzél meg rólam, ha eljössz királyságodba.

JÉZUS: Bizony mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.

CAJUS: *(felállva)* Nyertél! Tied a ruha.

KAIFÁS: Hej! Ki lerontod az Isten templomát, és harmadnapra felépítetted azt, szabadítsd meg magadat!

JUBÁL: Másokon segítettél, miért nem segítesz most magadon?

JÉZUS: *(kínlódvá)* Eloi, Eloi, lamma Sabactani.

ELEAZÁR: Illést hívja ez!

TITUS: *(ráönt a szivacsra kulacsából, és felnyújtja azt)*
 KAIFÁS: Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa őt?
 JÉZUS: Asszony! Íme a te fiad! Fiam! Íme a te anyád... Szomjúhozom!
 TITUS: *(felnyújtja újból a szivacsot)*
 JÉZUS: *(elfordítja fejét)* Beteljesedett! ... Atyám, a te kezeidbe ajánlom lelkemet! *(lehajtja fejét)*
(Elsötétedik, villámlás, mennydörgés, a templom kárpitja kettészakad.)
 KAIFÁS: Mi az? Megindul a föld!
 JUBÁL: Menjünk! *(A papok szaladnak lefelé, és ijedten tekintenek hátra.)*
 PETRONIUS: Valóban igaz ember volt ez! *(fájdalmas zene)*
 MIND: *(a zsidók mellüket verve sietnek le)* Ó jaj nekünk!
(Katonák egy része is levonul Petronius vezetésével.)

XXII. Jelenet

A. JÓZSEF: *(Nikodémussal és Joachimmal jön)* Nemrég készült el egy új családi sziklasírom, ebbe fogjuk temetni őt.
 NIKODÉMUS: Megkapjuk-e vajon a holttestét Pilátustól?
 A. JÓZSEF: Elmegyek hozzá magam és elkérem, ha kell, pénzzel is támogatom a kérést. Ti pedig készüljetek a temetéshez. Nikodémus, gondoskodjál a szükséges illatszerekről. Joachim, te pedig a gyolcsot készítsd elő, és hívj néhány segítőtársat.
 JOACHIM: Siessünk, Uram! *(Nikodémussal el, A. József Pilátushoz.)*

XXIII. Jelenet

PETRONIUS: Őrség jobbra át! Indulj! *(el)*
(Kaifás, Jubál, Annás, Lévi és több farizeus a templomba rohannak. Az előcsarnokban)
 KAIFÁS: Nem szabad a szombatot megszentelteleníteni. A testek nem maradhatnak a kereszteken.
 ANNÁS: Menjenek el hárman Pilátushoz, és kérjék a lábszárak megtörését.

- KAIFÁS: Jubál, Eleazár és Lévi, menjetek most mindjárt a helytartóhoz.
- JUBÁL: Menjünk, főpap! Levetetni könnyebb lesz a gyűlölt vetélytársat, mint felfeszíteni volt.
- ANNÁS: *(közben a templom lépcsőjén felmegy, rémülten visszaroohan)* Nézzétek! A szentély kárpitja ketté van hasadva.
- ELEAZÁR: Mit jelentsen ez, Kaifás főpap?
- KAIFÁS: Semmit sem jelent! Meghasadt a kárpit, összehúzzuk és megvarratjuk. Nem szabad szólni senkinek, nehogy a nép babonája még így is a Názáreti javára írja. *(összehúzza a függönyt)*
- ANNÁS: Emlékezzetek a Názáreti azon mondására, hogy ő is fel fog támadni harmadnapon.
- KAIFÁS: No, majd gondoskodunk arról is, hogy fel ne támadjon.
- ELEAZÁR: A tanítványok ellophatják a holttesteket, és elhíresztelik, hogy Mesterük feltámadt.
- LÉVI: Nem lesz azoknak bátorságuk odajönni, szétszaladtak, ahányan voltak.
- KAIFÁS: Bármint lesz is, gondoskodnunk kell papi tekintélyünk megvédéséről. A holttestek megtörése és a keresztről való levétele után Jubál és Eleazár, ott legyetek az eltemetésnél, a helytartótól béreljete katonákat, akik a sírt őrizni fogják, és végül pecsételjétek le a sírkövét is, ahova őt helyezik.
- ANNÁS: Előrelátó vagy, Kaifás! Helyesen cselekszel!
- KAIFÁS: Menjetek, Jubál, és ekként cselekedjete.
- JUBÁL: Parancsodra, főpap! *(Lévivel és Eleazárral Pilátushoz el)*
- A. JÓZSEF: *(kilép Pilátustól és elsiet)*
- KAIFÁS: Elmentek. Jöjj, Annás, mi meg hozzuk rendbe a szentély kárpitját, nehogy kárunkra váljék.
- ANNÁS: Sok bajt okozott ez a Názáreti eddig is, de félek, hogy még most sincs a bajoknak vége.
- KAIFÁS: Ne légy gyenge, a győzelem a mienk lesz! Jöjj! *(be a szentélybe)*

XXIV. Jelenet

- JUBÁL: *(Lévivel és Eleazárral be Pilátushoz)*
A. JÓZSEF: *(Nikodémus, Joachim és Tóbiás vállukon egy-egy csomaggal követik őt)* Elöttem volt bent a százados, és jelentette, hogy a Názáreti Jézus meghalt, s erre a helytartó kiadta a holttestet.
NIKODÉMUS: Mindent beszereztem, Joachim és Tóbiás hozzák a mirhát és az aloét is.
A. JÓZSEF: Menjünk a szomorú útra! *(fájdalmasan felsíró zene)*

XXV. Jelenet

- CLAUDIUS: *(Jubál, Lévi, Eleazár kijönnek a palotából)*
Örparancsnok!
PETRONIUS LONGINUS: Parancsodra Longinus jelentkezik!
CLAUDIUS: A helytartó parancsára a kivégzettek csontjait megtöritek, és leveszitek őket a keresztről. A Názáreti holttestét kiadjátok annak, aki az írást felmutatja. Négy emberrel indulj!
LONGINUS: *(fordul és elmegy, 4 katonával később feltűnik)*
(A fájdalmas zene folytatódik.)

XXVI. Jelenet

- KAIFÁS ÉS ANNÁS: *(kijönnek a szentélyből és a templomból.)*
JUBÁL: *(és társai odaérnek)* Mindent elintéztünk. A sír őrizetére katonákat adott, mondván: Van őrségtek, menjetek, őrizzétek, ahogy tudjátok.
KAIFÁS: Jubál, gondoskodjál őrségről a templomőrök közül, és pecsételjétek is le a sírt. A pecsételés után jöjj be hozzám.
JUBÁL: Úgy lesz, főpap! Jöjjetek, Eleazár!
(Kaifás és Annás hazamennek, Jubál oldalt el. Zene folytatása.)
LONGINUS: *(a katonákkal megtöreti a latrok csontjait, Jézusnak oldalába dőfi dárdáját. A latrokat leveszik és oldalt elviszik. Jézust A. József és társai leveszik, Mária elébe fektetik, az asszonyok siránkoznak. A lepedőbe csavart*

holtestet a sírba viszik, mire a követ ráhengerítik, odaér Jubál az őrséggel.)

JUBÁL: A templom pecsétjével a sírt lepecsételem! Örök, a pecsétért felelősek vagytok! *(El. A. József, Mária és a többiek lejönnek a hegyről.)*

(Zene: Stabat Mater. A színtér elsötétül. Pilátus palotája előtt a katonák megállnak.)

PETRONIUS: Őrség állj! Pihenj! *(felsiet a palotába)*

Befejező rész

- (*Vasárnap reggel, hajnalban. Halk zene.*)
- SALOME: (*Magdolnával a sírhoz sietnek*) A fűszerek megvannak, de ki fogja nekünk a nagy követ elhengeríteni a sírtól?
- MAGDOLNA: Talán kijön a tanítványok közül valaki.
- SALOME: Nézd, nézd, Magdolna, a kő nincs is már a sír bejáratánál.
- MAGDOLNA: Itt lesznek akkor a tanítványok biztosan. (*a sírhoz érnek*)
- SALOME: (*ijedten*) Nincs itt a Mester teste!
- MAGDOLNA: A kendő, a gyolcs itt fekszik, de ő hová lett? Ezt is a gonosz ellenségek cselekedték. (*sírnak*)
- ANGYAL: (*megjelenik, az asszonyok megijednek*) Ne féljeteK, a megfeszített Názáreti Jézust keresitek: feltámadott! Nincs itt! Imhol a hely, ahová tették őt. De menjeteK, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy elöttetek megyen Gallileába, ott majd meglátjátok őt, amint mondotta nekteK. (*angyal el*)
- SALOME: Feltámadt Krisztus!
- MAGDOLNA: Alleluja! Siessünk a tanítványokhoz, megmondani az örömhírt. (*elsietnek*)
(*Énekkar: Feltámadt Krisztus...*)
(*A tanítványok az utolsó vacsora termében vannak, a függöny széthúzódik az ének végén.*)
- SALOME: Igen, a sír üres, és egy ifjú ült a sír szélén fényes fehér ruhában.
- MAGDOLNA: Ő mondá nekünk, hogy feltámadott a Mester, s elöttetek megyen Gallileába.
- MIND: Alleluja! Alleluja!
- JÉZUS: (*megjelenik, az apostolok előtt*) Béke veleteK! Én vagyok, ne féljeteK!
- JÁNOS: Óh én Uram! (*leborul*)
- MIND: (*zavarodottan állanak*)
- JÉZUS: Miért zavarodtatok meg? NézzéteK meg kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok, tapintsatok meg és lássátok, mert a léleknek húsa és csontjai nincsenek, amint látjátok, nekem vannak.
- MIND: Óh Urunk! Mesterünk! (*leborulnak*)

JÉZUS: Elmenvén tehát az egész világon tanítsatok minden népet, megkeresztelvén őket az Atya, Fiú és Szentlélek nevében! Tanítván őket megtartani mind, amiket parancsoltam nektek. Es íme én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig! *(Jézus eltűnik)*
(Zene: Feltámadt Krisztus e napon ...)

Függöny össze.

VÉGE